

Edebiyat Defteri

AylaBerkin -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
9 Őubat 2021 Salı

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

EKONOMİDEKİ BATIŞIN SEBEPLERİ YANLIŞ POLİTİKALAR

EKONOMİDEKİ BATIŞIN SEBEPLERİ YANLIŞ POLİTİKALAR

İlk önce vatanıma ve siz sevgili okurlarıma yeniden kavuştuğum için ne kadar mutlu olduğumu belirtmek istiyorum. Henüz daha bu dört aylık ayrılığım sırasında KKTC'de neler olup bittiğini tam olarak inceleyebilmiş değilim ama geldiğim günden itibaren dikkatimi çeken bir konu var ki buna değinmeden edemeyeceğim.

Pahalılık ve bu pahalılığa oranla yerinde sayan asgari ücretle maaşlarda ki düşüş. Market sahipleri satışların düştüğünden yakınıyor. Piyasayı ucuzlattıklarından buna rağmen hala satışların düşmeye devam ettiğinden bahsediyorlar. Vatandaşın ucuz bulduğu Güneyden almayı tercih ettiğini söylüyorlar.

Vatandaş daha doğrusu Güney'e geçebilen ayrıcalıklı vatandaş niçin Güney'i tercih ediyor acaba. Çünkü Güney de mallar hem ucuz, hem de çok çeşit var. Üstelikte lüks markalar AB standartlarında bir piyasa söz konusu. Doğal olarak vatandaş az parayla bu lükse sahip olmak için Güney'i tercih edecektir.

Şimdi gelelim bizim piyasamızda ki bu durgunluğun sebebine, daha doğrusu satışların düşmesinin sebebine. Önce şöyle bu günkü ekonomik durumumuzu gözden geçirelim. KKTC ne kadar üreten bir memleket? Ne üretmekteyiz? Hangi endüstriye sahibiz? Tarım da, hayvancılıkta ne kadar yeterliyiz? İthalat ve ihracat nerede, hangi boyutta? Kısacası kendi kendimize yetebiliyor muyuz?

Bir zamanlar KKTC de Plastik boru sanayii vardı. Sanayi Holding denilen çok çeşitli üretim yapan bir kuruluşumuz vardı. Uçsuz bucaksız Narenciye bahçelerimiz vardı. Patates üretiminde iç piyasa ve ihracata da yetecek kadar üretimimiz vardı. Bunlara ne oldu. Sanayi Holding neden kapandı? Plastik boru sanayi neden kapasitesini düşürdü. Tarımda neden geriledik. En önemli ihracat ürünümüz olan narenciye bahçeleri neden kurutuldu.

Şimdi hep birden okurlarımin Ambargolar yüzünden dediğini duyar gibiyim. İşte ben buna inanmıyorum sayın okurlarım. Eğer bu batışın sebebi ambargolar ise, bu denli ambargo altında ezilen bir ülke nasıl oluyor da son model arabaların satıldığı galerilerle doluyor. Nasıl oluyor da dünya da piyasaya sürülen elektronik cihazların en çok satıldığı yer oluyor. Demek ki ambargolar bu sektörü etkilemiyor. Demek ki suç ambargolarda değilmiş. Asıl suç yanlış politika yürüten hükümetlerdeymiş.

Bu gün bu kemer sıkma politikasının sebebi olarak ne gösteriliyor Türkiye Hükümetinin para musluklarının ağzını kapattığı söyleniyor. Ya da daha az akıttığı ifade ediliyor. Tamam, Türkiye bize yardımı normal bir seviyeye indirdi diyelim. Doğrusu da bu olmalı zaten.

Eğer biz bir devletsek, kendi bütçemiz, kendi ekonomimiz varsa bir başka devlete sırtımızı dayamadan kendi yağımızla kendimiz kavrulmalıyız. Yetişemediğimiz yerde de dış borca gidebiliriz. Bakın borç diyorum. Bağış demiyorum. Ekonomimizi düzelttikten sonra da bu borcumuzu kapatabilmeliydik. Hadi Türkiye Anavatanımızdır. O bize borç vermez yardımda bulunur diyelim ve bu yardımları gerektiği zamanlarda alalım ama tüm bütçemizi de bu yardımlar üzerine dayandırmayalım. Bizler burada devletçilik oyunu oynamıyoruz. Bir devletiz. Evcilik oyunu oynayan çocuklar gibi evciliğimizin ihtiyacı olan ana maddeleri annemizin evinden getirip, kendi evimizi kurup, daha sonra da bu evde aile oluşturarak oynadığımız oyunlar değil bu. Yeri geldi mi devlet olduğumuzu, bayrağımızdan sınırlarımızdan bağımsızlığımızdan söz etmeyi biliyoruz da niçin bir devlet olarak kendi ekonomimizi geliştirip vatandaşımızın refah düzeyini arttıramıyoruz. İthalatta delebildiğimiz ambargoyu, niçin ihracatta da delemiyoruz. Delmesine deleriz de nedendir bilmiyorum, hükümet edenlerin bu konuda pek bir sıkıntıları yok gibi. Nasıl olsa biliyorlar ki Türkiye imdatlarına yetişecek. Fakat şunu da iyi bilmeli bu hükümet edenler ya da kendilerini devletçilik oyunu oynadıklarını sananlar, bu yardımlar ila nahiyene devam etmeyecektir. Birileri gelip, bu sorumsuzca harcamalara bir son verecektir. Bu son veriş belki siyasi olacaktır. Belki de bir ihtar mahiyetinde olacaktır ama olacaktır. İşte o zaman iç piyasasını kalkındıramamış, ekonomisini güçlendirememiş, üretimden çok tüketime yönelmiş, hala kendi ayakları üzerinde durmayı becerememiş bir ülke olarak feryat etmeye başlarız.

Asgari ücreti arttırmamanın, maaşlardan kesinti yapmanın bu çöküşü durdurmayacağını, aksine daha da hızlandıracağını bilmesi lazım bizi yönetenlerin. Yeni yatırımlar, yeni dış pazarlar bulmalıyız. İhracat yapabilecek ürünlerimizi üreten sektörleri yeniden canlandırıp, AB dışında da başka pazarlara yönelmeliyiz. Kısacası bu devleti birkaç kişinin tekelinden çıkarıp, gerçek anlamda devlet haline getirmeliyiz. Devleti o birkaç kişi değil, tüm vatandaşlar kalkındırmalıdır. O bir kaç kişi devleti değil kendini kalkındırmaktadır. Onlar kalkındıkça da devletin asli unsurları olan vatandaş batmaktadır.

Ayla BERKİN

05.01.2011

EKONOMİK DURUMUMUZ MÜZAKERELERİ DE ETKİLEMEKTEDİR!

EKONOMİK DURUMUMUZ MÜZAKERELERİ DE ETKİLEMEKTEDİR!

Dünyâ yazımda ekonomimizdeki çöküşün yanlış politikalarından kaynaklandığını yazmıştım. Bu günde biraz daha o konuya değinip, bu yanlış politikaların, dış ilişkilerimizi de nasıl etkilediğini anlatmaya çalışacağım.

Aslında dış ilişkilerimizde yıllardır her hangi bir sonuca varılamamasının sebebi de bu içerdeki ekonomimizin her geçen gün biraz daha dibe vurmasıyla doğru orantılıdır. Biz ekonomisini güçlendirmiş kendi ürettiklerimizle ticaretimizi ithal ettiklerimizin önüne geçirebilmiş olsaydık bu gün Rum'un karşısında çok daha dirayetli bir şekilde durabilir, anlaşmalarda daha çok söz sahibi olabilirdik. Bu dediğimi yapabiliseydik. Vatandaşımızda seçimlerde aş, iş vaatlerine kanmadan, gerçek anlamda KKTC'yi ilelebet yaşatacak idarecileri seçebilirdi.

Fakat şimdi vatandaşın bir bölümü bu iktidara gelebilmek için verilen vaatlerden yaralanırken, bir bölümü de sıvazlanan sırtıyla kalmaktadır. Sırtı sıvazlanan bu vatandaş bir dahaki seçime dek yine hayat mücadelesine devam ederken, gün bulup gün yemenin derdinden ne yapacağını bilemezken bir seçim dönemi daha gelir ve yalan vaatler yeniden bol keseden atılmaya başlanır. Denize düşen yılanı sarılır misali vatandaş bu kez yine en çok vaatte bulunanı seçer. Fakat seçerken hiç düşünemez, bu tercihim KKTC için hayırlı mıdır? "Ben bu tercihim KKTC için mi yapıyorum yoksa kendim için mi"? diye kendine sormaz.

Netice itibariyle de yapılan bu menfaat karşılığı tercihler neticesinde, yalan vaatlerle bu koltuğa oturanlardan da ülke yararına bir faaliyet beklemek de abesle iştigal olur.

İdarecilerimizin de, vatandaşın da sığındığı tek konu ambargolar. Peki, ambargolar KKTC'nin ekonomik yönden gelişmesinin önünde engelse, bu ithal ürünlerin bolluğunu nasıl açıklayacağız. Arabadan tutun, en ufak elektronik eşyalara dek, ev eşyalarından gıda mamullerine dek dünya piyasalarında var olan bil umum malın KKTC'de satılıyor olmasını nasıl açıklayacağız. Girişin olduğu bir ülke de mutlaka çıkış da vardır. Çıkış nasıl olmaz? Üretimin sıfırdır. Elinde satacak bir şeyin yoktur. İşte o zaman çıkışın yoktur. İyi de bu ithalatın nasıl yapıldığı da ayrı bir konu ki artık bunu da ekonomistlerin cevaplamaı lazım.

Türkiye'de Genel Kurmay Başkanlığının bir sloganı vardı "Güçlü ordu, Güçlü Türkiye" diye bizimde "Güçlü Ekonomi, Güçlü KKTC" sözünü sloganlaştırmamız lazımdır.

Ekonomimiz güçlenmedikçe, yönetimde bulunanlar koltuklarından önce vatandaşın refahını düşünmedikçe, iç ve dış sorunlarımız bitmez.

Dünyanın hiçbir yerinde üretmeden, tüketen bir ülke yoktur. İşte biz bu mucizeyi gerçekleştiriyoruz. Üretimimiz yok, fakat yine de milyon dolarlık ithalatlar yapabiliyoruz.

Bu ithalatlar da belirli kişilerin tekelinde yapılmaktadır. Hükümetlerimizde bu ithalatları teşvik etmektedir. Yine hükümetlerimiz daha önce bu ülkede ihracatımıza büyük katkı koyan kuruluşların tek tek batmasına göz yummuştur. Tarım ve hayvancılığı kalkındırma da yetersiz kalmıştır. Bunun neticesinde de bütün bütçesini Türkiye'den gelecek yardımlara bağlamıştır. Bir sözümüz vardır "dökme suyla değirmen dönmez" denir ya işte Türkiye'nin yaptığı yardımlarla da bir devlet idare edilemez. Kaldı ki şimdi Türkiye'nin başında bulunan hükümet zaten Kıbrıs'ı gözden çıkarmış. Bir şekilde AB ve Rum'la anlaşmış durumda. Haliyle KKTC'nin ekonomik olarak zora girip, Rum'a boyun eğecek hale gelmesini de isteyecektir. Bunun olması içinde vatandaşın boğazının sıkılması gerekmektedir. Bunu da yapmıştır AKP hükümeti.

Bu noktada UBP hükümeti devreye girmeli. Zaman içinde kapatılan o kuruluşları açmalı. Devlet desteğinde daha başka yatırımları da teşvik etmelidir. Torpil sektörünü değil, gerçek iş sektörünü hayata geçirmelidir. Kurutulan narenciye bahçelerinin yerlerini binalarla doldurulmasına izin vermemeli, Narenciyeyi yeniden canlandırmalıdır. Üretime geçildikten sonra da ürettiklerin satmak için illaki de AB pazarını tercih etmemeli, başka pazarlara da yönelmelidir. İşte o zaman kendimizi illaki de Rum'la anlaşmalıyız diye hissetmeyeceğimiz için, Rum'un karşısında eşit şartlarda masaya oturacağımızdan, müzakereler uzasa bile, bizi boyun eğen taraf olmaktan kurtaracaktır. Sonuç olarak, KKTC'de ki tüm bu yaşananların sebebinin merkezi ekonomi kaynaklıdır. KKTC'nin ekonomisinin bozulmasında menfaat sağlayanlardan kurtulmadıkça da Kıbrıs sorunu bitmeyecektir.

Ayla BERKİN

06.01.2011

"KAZAN KAZAN" DEDİKÇE KAYBEDİYORUZ!

"KAZAN KAZAN" DEDİKÇE KAYBEDİYORUZ!

"Beden çürüse de Maraş'a, kalp dursa da Karpaz'a gireceğiz; yatırım istemem, hisse istemem Girne'nin özgür kıyıları yeter"

İşte Güneyde ki halkın Kuzey için düşüncesi. Halkının düşüncesi buysa yöneticileri ne düşünür dersiniz. Ya da halk bu cesareti kimden alıyor dersiniz.

Halk bu cesareti hem kendi yöneticilerinden hem de, Türkiye'nin bu gün başında bulunan yöneticilerinden alıyor. Evet, Türkiye Annan planı dönemiyle başlayan süreçte sözde kazan kazan politikasıyla başlatmıştı bugün bu sözlerin gündeme gelmesini sağlayan serüveni.

Sayın Erdoğan aklınca "kazan kazan" politikası uygulayarak her iki tarafında kazanmasını sağlamaya çalışacaktı. Oysa Rum hiçbir zaman için Türk tarafının kazanmasından yana değildi ve olmayacaktı da. Rum ve Yunan ikilisi bunu tarih içinde defalarca ispatlamışlardı. Girit nasıl Yunan olmuştu? Yunanistan'ın asıl hedefi neydi? Bunları bilmiyor muydu Sayın Erdoğan!

Rum Yunan ikilisinin asıl hedefi ortada dururken, Türkiye AB tarafından ada da işgalci olarak ilan edilmişken Türkiye Başbakanının "kazan kazan" politikası "Rum kazan, Türk kaybet" politikasının şifrelenmiş hali olurdu ancak.

Bu gün Güney de yaşananlarda bunun ispatıdır. Rum gençliği, Rum Baş Piskoposu Adanın Elen ve Hristiyan olduğu ve bu şekilde kalması gerektiğini savunurken. Bundan da hiçbir zaman vazgeçmeyeceklerini söylerlerken, bizim "Kazan kazan" politikasını hayata geçirdiğimizi sanarak bir takım tavizler vermeye kalkmamız da ya büyük bir saflık ve iyi niyet örneğidir. Ya da AB'ye şirin görünmek için onların bize öğrettiği yolda yürümektir.

Kıbrıs adasında Rum'un isteklerini yerine getirmeden bir anlaşma yapılamayacağını bilmemiz gerekmektedir.

Rum'un isteklerini yerine getirmemizin imkânı olmadığını da bilmemiz gerekmektedir.

O halde ne yapabiliriz?

Çok basit!

Bizde aynen Rum gibi kesin tavrımızı ortaya koyarak yolumuza devam etmeliyiz.

Eğer Rum adanın tamamının hâkimi benim diyorsa, kaldı ki böyle bir şey söz konusu bile değildir. Eğer adada bir sahip varsa o da Türklere'dir. Kıbrıs'ın fethinden bu yana adanın tek hâkimi Türkler olmuştur ve olmaya da devam etmelidir. O zaman Türk tarafı da bu hakkını kullanmalı ve adanın tek hâkimi olduğunu söylemelidir.

Eğer Rum tüm göçmenlerinin yerine dönmesini istiyorsa Kuzeyde ki göçmenlerinde adanın tek hâkimi Türkler olduğu gerçeğinin verdiği yasal koruma altında Güneyde ki yerlerine dönebilmelidir.

Eğer Rum Kuzey de ki Türkiyeliler adayı terk etmeli diyorsa, kendisinin de Güney de ki Yunanlıların ve Pontuslularında adayı terk etmesi gerektiğini bilmesi gerekmektedir.

Fakat Rum tamamen bunun tersini yapmaktadır ve de istemektedir. Tek taraflı olarak, tüm tavizleri Türk tarafından beklemekte ve kendini Adanın tek hâkimi olarak görmektedir. İşte o zaman da Sayın Erdoğan'ın "kazan kazan" politikası boş bir kavram olmaya devam etmektedir. Daha doğrusu bu sözler Rum tarafından ciddiye bile alınmamıştır.

Ne yazık ki bizim hala kimlik arayışı içinde olan bazı vatandaşlarımız ise bunu ciddiye alıp, önce kendilerine "KIBRISLI" dediler, daha sonra Rum'u kardeş ilan ettiler, daha sonra da bayraklarından sınırlarından ve de egemenliklerinden vaz geçerek Ankara ile birlikte Kıbrıs'ta ki kırmızıçizgilerimizi yok saydılar.

Aslında ada üzerine söylenecek tek bir söz var. Mustafa Kemal Atatürk'ün bir sözü daha doğrusu bir direktifi bu kazan kazan politikasının ne derece anlamsız, Rum Megalo İdeasının da ne derece tehlikeli olduğunu ortaya koymaktadır

"Efendiler, Kıbrıs düşman elinde bulunduğu sürece bu bölgenin ikmal yolları tıkanmıştır. Kıbrıs'a dikkat ediniz. Bu Ada bizim için çok önemlidir."

Başka söze gerek var mı bilmiyorum!

Ayla BERKİN

07.01.2011

CUMHURİYETİMİZE VE DEVLETİMİZE SAHİP ÇIKMAKTA GEÇ KALMAYALIM!

CUMHURİYETİMİZE, DEVLETİMİZE SAHİP ÇIKMAKTA GEÇ KALMAYALIM

Gazetelerde Güney doğuda iki dilli yaşamın başladığına dair yazıları okudukça dehşete kapılıyorum. Örneğin: Şırnak'ın İdil, Cizre, Uludere ve Beytüşşep ilçelerinden sonra Silopi İlçesi Belediyesi de "2 dilli yaşam" projesi kapsamında hizmet binasında ki Türkçe tabelaların yerine Kürtçe ve Türkçe yazılı tabelalar asıldığı haberini okuduğumda önce inanmak istemedim. Fakat resimlerle de belgelenince gördüğüm resme ve okuduklarıma inanmak zorunda kaldım.

Belediye başkanı Silopi'de herkesin Kürtçe konuştuğunu söylemiş. Tamam, her kes Kürtçe konuşabilir. Demek ki onlar Türkçe bilmiyorlar. Türkçe bilmediklerine göre okuma yazma da bilmiyorlar. Zaten okuma yazma bilmeleri için Türkçe öğrenmeleri gerekecek. Demek ki bu vatandaşlar okula gitmedi. Ama ana dil olarak Kürtçeyi öğrendi. Peki, Kürtçe eğitimin verilmediği bir yerde Kürtçe tabelaları nasıl okuyacaklar.

Osman Baydemir denilen alçağın bir sözü vardı, Parti ambleminde ki ağaç için. "Bu ağaç bir yerinize mi battı" demişti. Şimdi bende soruyorum Şırnaklı belediyelere Türkçe tabelalar bir yerinize mi battı. Okuma yazma bilen her ferdin bu tabelaları okuması mümkünken sizler ne diye ikinci bir dili ortaya atıyorsunuz.

Tabii ki ayrımcılık için. Tabii ki Büyük Kürdistan Devletinin temellerini sağlamlaştırmak için. Atmak için demiyorum zaten bu Temel Başbakan Erdoğan'ın "Kürt sorunu vardır. Ben bu sorunu demokratik yoldan çözeceğim!" dediği anda atılmıştı. Şimdide duvarı yükseltiyor ve de güçlendiriliyor.

Bir yandan da Devletin zirvesi "tek dil, tek devlet" üzerine sert açıklamalar yapıyor sözüm ona. Bu açıklamaların yapıldığı günde de Cumhurbaşkanı Diyarbakır'ı ziyaretiyle onurlandırıyor. Bu onurdan en büyük payeyi de Osman Baydemir'e kazandırıyor. Makamında ziyaret ediyor. Kürtçe bilseydim Kürtçe konuşurdum diyerek te Milli Güvenlik Kurulunun "tek dil, tek devlet" vurgusunu sıfırlıyor.

Evet, sayın okurlarım artık bu iş bitmiştir. Zamanlamalara bakın, son günlerde yapılan tahliyelere bakın. Hala suçları tespit edilememiş yıllardır içerde yatan tutuklulara bakın ve Türkiye Cumhuriyetinin yakın tarihte değil, çok öncelerden bazılarının dediği gibi 11.Kasım.1938'den itibaren bozulmaya başladığını, egemenliğini kaybettiğini, ABD ve AB'nin eline düştüğünü artık görün.

Türkiye de bir yandan ikinci bir devlet kurulması çalışmaları Türkiye Cumhuriyeti Devleti eliyle kotarıyor. Bir yandan domuz bağı ile yüze yakın insanımızı katleden ve de bunu din adına yaptığını söyleyen yobazlar, caniler, çok ağır ve aksak işleyen bir yargı mekanizması neticesinde ve yine devlet eliyle serbest kalıyor. Bu serbest kalışların suçu da doğal olarak Yargıya yükleniyor. Bunun yanı sıra mafyaya da özgürlükleri iade ediliyor.

Bu durum karşısında bizlerde hala, "Mevla'm neylerse güzel eyler deyip" beklemeye devam ediyoruz ya bu daha da vahim bir tablo olarak iç karartıyor.

Mevla'm birde şöyle demiş ama. "sen eşeğini sağlam kazığa bağla. Sonra bana tevekkül et" demiş. Biz ne yapıyoruz teşbihte hata olmaz lütfen beni mazur görün. Eşeğimizi salmışız çayıra, ondan sonra da Mevla'm kayıra diye bekliyoruz.

Olmuyor işte olmuyor. Mevla'm kendi iradesiyle doğru yolu bulmak için çabalamayı kayırmıyor. İş işten geçmeden diyeceğim ama son durumlara baktığımızda zaten iş işten geçti bile de. Bundan sonra zararın neresinden dönsek kardır deyip, Türkiye cumhuriyetine sahip çıkmalıyız.

Bu noktada KKTC içinde bir sözüm olacak. Eğer bizler Türkiye Cumhuriyetine sahip çıkabilir parçalanmasını önleyebilirsek, KKTC'ye de sahip olacağız. Aksi takdirde her iki devletinde küllerinden bir devlet yaratmaya nafi bir uğraş olacaktır.

08.01.2011

Ayla BERKİN

TÜRK ASKERİ KIBRIS'TA İŞGALCI DEĞİLDİR DİYEMEYEN BAŞBAKAN!

TÜRK ASKERİ KIBRIS'TA İŞGALCI DEĞİLDİR DİYEMEYEN BAŞBAKAN!

"Benim hayal ettiğim Kıbrıs'ta, Kıbrıs Türkleri ve Rumların, Müslüman ve Hristiyanların bir arada barış içinde yaşamasıdır. Ama Türk ordusunun Kıbrıs'taki işgalci statüsü, ne AB ne de BM tarafından kabul edilemeyecektir" Erzurum'da Kış Olimpiyatlarının açılışında Papandreu böyle söyledi. Peki, bizim Başbakanımız ne dedi buna cevaben. Hiçbir şey söylemedi. Her zaman ki gibi hatip ağzıyla büyük büyük laflar etti, bir bakıma da güzel laflardı kendince. Çünkü bu çorbada kendi tuzu da olduğunu itiraf eden laflardı bunlar. Savaştan bahsetti barıştan bahsetti Annan planı öncesi verilen sözlerden, referandumdan sonra tutulmayan bu sözlerden bahsetti de bir türlü, Türk askerinin Kıbrıs'ta işgalci olmadığını garantörlük haklarına dayanılarak o adaya çıktığını ve yine bu haklar doğrultusunda adada kalıcı barış sağlanana dek kalacağını söyleyemedi. Söylediklerinin hepsi Türkiye'nin AB serüveninde yolunun kesilmesiyle ilgiliydi. Hatta Referandum öncesi Davos ve Burgenstock'ta, yapılan çalışmalar için bakın ne diyor. "kazan kazan" (win-win) esasına göre Kıbrıs sorununun çözülmesi önerisi getirdiklerini hatırlatıyor ve devamında "Burgenstock'ta bizzat işin başındaydım ve orada kapandık, çalışmalara başladık. Ne yapacaktık? Kıbrıs sorununu çözecektik. İmzalar atıldı ve atılan imzalara rağmen 26 Nisan 2004'te AB bu işi çözme noktasında kararlı olduğunun sinyallerini verdi. Oybirligi ile o gün karar verildi. Kuzey Kıbrıs'a uygulanan izolasyon son bulacaktı. Sorun son buldu mu? Bulmadı." Diyor.

İşte Kıbrıs'la ilgili son sözleri de şu oluyor özetle

"Bir karar alıyorsunuz ama karşınızdakiler bunu uygulamıyor. Türkiye ve Kuzey Kıbrıs hep versin. Kusura bakma. Sorunu çözmek istiyorsan masaya geleceksin"

Evet, çok güzel posta koyuyor dostuna ama bir türlü yapılan işgalci suçlamasına cevap veremiyor. Buda duyarlı insanların midelerini bulandırmaya yetiyor.

Karşılıklı danışıklı görüş sonunda da basın toplantısı yapan bu iki dost el ele poz vererek bu danışıklı görüşü bitiriyor. Erdoğan'ı dinleyen birisi, gündemi de takip etmiyorsa o konuşmadan büyük bir gurur duyar Türkiye adına. "Vay be bak nasıl da posta koydu Başbakanımız dostum dediği halde Yunanistan Başbakanına" diyerek bir kat daha sever onu.

Ya gündemi takip eden, o günleri bire bir yaşayanlar ise bu konuşmayı büyük bir hayal kırıklığı ve üzüntüyle dinler. Çünkü Türk askerinin işgalci olduğu yerde, üzerinde yaşadığı cumhuriyetinin de geçersiz olduğunu düşünür. Egemenlik uğruna dökülen kanların heba edildiğini düşünür, Avrupa Birliğine üye olmanın KKTC'ye sahip olmaktan daha mühim olduğunu düşünür.

Osmanlının gerilme devrinden bu yana hep kanla kazandığımızı masa başında vermek bizde alışkanlık olduğu için Kıbrıs'ta da son çırpınışlarımızı yaptığımız endişesini taşıyorum.

Yine de Kıbrıs Türklerinde öylesine bir Ruh var ki, Öylesine bir Türklük ve Türk kalma sevdası var ki yüz yıldır bu savaşa direnmesini bilmiştir. Yapılan tüm uluslararası ve Rum manevralarını göğüsleyebilmiş canı kanı pahasına Ada üzerinde varlıklarını sürdürebilmişlerdir. Bu günde Erdoğan'a rağmen bu mücadelenin devam edeceğini ve ada üzerinde işgalci olarak adlandırılan Türk silahlı kuvvetlerince omuz omuza bu direnişi devam ettireceğini tüm dünyanın bilmesi gerekmektedir.

İktidarlar geçicidir ama vatan kalıcı olmalıdır ve de olacaktır. Aksi takdirde geçicide olsa bir iktidara sahip olunamaz.

09.01.2011

Ayla BERKİN

OKULLARIMIZDA HAREMLİK SELAMLIK.

OKULLARIMIZDA HAREMLİK SELAMLIK

“Mersin'deki Nevit Kodallı Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi'nde erkek ve kız öğrencilerin birbirlerine 45 santimden fazla yaklaşmaları yasaklandı. Okulda yemekhaneler ayrıldı, sıraların önüne etek giyen kız öğrenciler için ek tahta yapıldı.”
Mehmet MİRAS

ntvmsnbc

Hala buna da normaldir gözüyle bakan varsa onları tebrik etmek gerekir. Geçenlerde bir haber okumuştum. Bir bayan psikoloğun etek boyu yüzünden çalıştığı dairenin müdürü tarafından işine son verildiğine dair. Üstelik oldukça da başını ağrıtmışlar o bayan psikoloğun işten ayrılmadan önce. Bu yazıya yaptığım yorum da yakında kadınlar evlerinde oturmalıdır fetvası verilerek tüm çalışan kadınların işine son verilebileceğini yazmıştım. Nevit Kodallı Güzel Sanatlar ve spor Lisesindeki bu olay düşüncemi daha da bir pekiştirdi.

Avrupalı olmaya çalışan, sözde özgür bir ülke oluyoruz diye övünen hükümet nerede acaba bu haremlik selamlık uygulaması yapılırken. Okul yönetmenliği nerede? Bu yönetmenliği uygulamama kararı alan Müdürü kim cezalandıracak. Oldu olacak kızların okumasını da yasaklayın olsun bitsin. Bu gün başımızda Hükümet olarak bizi yöneten zatlar nasıl olsa kızlarını ABD’de okutma gücüne sahipler. Onların yordakçıları, çanak yalayıcıları olan bir takım para babası zengin güruh da bu güce sahip. O halde ne gerek var halkın kız çocuklarının okumasına. Onlar okuyup da ne yapacaklar. Zaten çalışamayacaklar. Evde oturacaklar. İyisi mi onlarda ailelerinin gücü yettiğinde özel hocalardan musiki dersi, kibarlık ve zarafet dersi olarak nasıl iyi bir eş olunur bunu öğrensinler. Tıpkı Osmanlı döneminde olduğu gibi kadınlarımız cumbaların arkasında dünya işlerinden elini eteğini çekmiş, kendi aralarında yaşayıp gitsin. Tabi baştakilerin kadınları da kendi aralarında ve de haremlerinde dünya işlerinin arkasında gibi görünüp dünyayı parmaklarında oynatsınlar.

Ben ne diyorum sevgili okurlar. Bir anda kendimi öylesine kaptırdım ki bu olaya. Adeta Cumhuriyette yeni bir Osmanlılık kitabı yazmaya başladım. İnanın yazdıklarımın bir kadın olarak kendim korktum.

Böyle bir şeyin olmasına imkân var mı acaba? Bizler buna izin verir miyiz? Kazanılmış haklarımızdan bu kadar çabuk vaz geçer miyiz?

Bunların cevabını kocaman bir “HAYIR” olarak vermek isterdim ama maalesef yapamıyorum. Bunu yapamayınca da daha bir korkuyorum geleceğimizden.

Hayır diyemiyorum çünkü Cumhuriyetimizi savunacak kurumlarımızın bir bir çöktüğünü gördükçe korkularım artıyor. Güvendiğimiz dağlara karlar yağdıkça içim üşüyor. Titriyorum.

Bu noktada Atatürk’ün Amasya Genelgesi'nin ilk dört maddesi geliyor aklıma.

1-Vatanın bütünlüğü, milletin istiklâli tehlikededir.

2- İstanbul Hükümeti, üzerine aldığı sorumluluğu yerine getirememektedir. Bu hal, milletimizi âdeta yok olmuş göstermektedir.

3- Milletin istiklâlini, yine milletin azim ve kararı kurtaracaktır.

4-Milletin içinde bulunduğu bu duruma göre harekete geçmek ve haklarını yüksek sesle cihana işittirmek için her türlü tesir ve denetimden uzak milli bir heyetin varlığı zaruridir.

Evet, bu gün içinde bulunduğumuz durumda o yıllarda ki durumdan bir farkı yok. O yıllarda saltanata karşı bir ayaklanmanın başlangıcı olan bu genelge, bu gün saltanatın geri getirilmek istenmesine karşı ayaklanmanın başlangıcı olmalıdır.

Tek dil, tek devlet olgusunun yıkılmak üzere olduğunu da hesaba katarsak, Ulus devlet olmaktan ümmetçiliğe doğru giderek, dış güçlerin elinde bir sömürge olacağımızı da düşünebilirsek bu genelgeleri bu çalışmalarını yeniden gözden geçirmeliyiz. Zira bizi öyle bir bozgun bekliyor ki bu bozguna uğradığımızda bu günlerimizi mumla arayacağız.

Ayla BERKİN

10.01.2011

KARADENİZİN SAHİLLERİ BİTTİ DAĞLARINA GELDİ SIRA

KARADENİZİN SAHİLLERİ BİTTİ DAĞLARINA GELDİ SIRA Başbakanımız Rize'nin Güneysu (Potamya) ilçesinde bulunan Ayane caminin bulunduğu Kibledağı'nda yeni cami talimatı vermiş. Kibledağı'nın bin 200 rakımlı zirvesinin yaklaşık 2 metre tıraşlanarak genişletilmesini, kazanılacak alanda da yeni ve büyük bir cami yapılmasını istemiş. Şimdi bunda ne var diyeceksiniz. Ne Güneysu'yu bilirim ne de adı bile Türkçe olmayan ayane camini. Gerçi ondan da emin değilim ama bana biraz Aya irini'yi hatırlattığı için öyle söyledim. Her neyse bu konumuzun dışında bir mesele. Benim asıl anlamadığım, Güneysu halkının bile kullanılmadığını itiraf ettiği, dini günlerin haricinde ziyaret edilmediğini, gidilirse de civar köylerden elektrik alınarak, geceleri sürekli ışıklandırılarak dört bir taraftan görülmesi sağlanarak turistik bir değer katılan bu caminin güzelim zirvenin tıraşlanarak alan açılıp, yeni bir cami yapılmasını istemesidir benim konum.

Cami yapılmasına karşı mıyım? Hayır! Ezan sesinden rahatsız mı oluyorum? Hayır! Peki, nedir beni rahatsız eden? Beni rahatsız eden yurdumuzda onca okulsuz köy varken, tadilat bekleyen okulumuz varken, hala cami yapılması için emir verilmesinden rahatsız oluyorum. İnsanlar evlerinde de yapabilir ibadetlerini. Buna hiçbir şey engel değildir. Fakat eğitimi evinde yapamazsın. Her aile evine özel öğretmen getiremez.

Tepe tıraşlandıktan sonra camiye giden yol da asfaltlanacaktı. Öyle köylerimiz var ki henüz daha bir yolu bile yok. Karda kışta insanlarımız ne hastalarını hastanelere götürmek için, ne de çocuklarının okula gitmesi için yol bulamıyorlar. Belki de aylarca bu insanımız köylerinde mahsur kalıyorlar ama ibadetlerini aksatmıyorlar. Evlerinde her türlü ibadeti yapma özgürlüğüne sahipler çünkü.

Öyleyken Sayın Başbakanımızın Dağın tepesinde tarihi eser niteliği olmaya yüz tutmuş bu cami için yeniden yapılma emrini vermesi düşündürdü beni.

Hani Ne Güneysu'yu (Potamya), ne de Ayane camini bilmem demiştim ya. Merak edip İnternette araştırdım. Gerçekten de Kibledağ'ın zirvesine yapılmış bu minik camii araştırdım. "Uğraşacak daha mühim işlerimiz yok ya!" Fazla bir bilgi bulamadım. Bulabildiğim bilgiyi de sizlerle paylaşmak istiyorum.

"AYANE CAMİSİ Rize'nin Güneysu ilçesinde 1200 rakımlı Kibledağı'nda bulunan tarihi Ayane (Kibledağı) Camisi, rakım olarak Karadeniz Bölgesi'nin en yüksekte yer alan camilerinden birisi konumunda bulunuyor. Cami, Kabe yönünde olması nedeniyle "Kibledağı" olarak adlandırılan dağın zirvesinde yer alıyor. Çevre köylerden getirilen elektrik bağlantısıyla, etrafında yaşayan olmamasına rağmen caminin ışıkları geceleri sürekli açık tutuluyor. Yöre halkı ve az sayıda da olsa yerli ve yabancı turistler, camiye ziyaret ediyor. Ne zaman inşa edildiğine dair kesin bilgi olmayan Kibledağı Camisi, 1910 yılında "Salahalı Sabit" adlı bir imam tarafından bazı bölümleri yıkılarak kara kesme taştan yeniden inşa edilmiş. Cami, ikinci kez aslına uygun olmayan şekilde tamir edilmişti. Son olarak Güneysu Belediyesi, camiye yol yapmak için çalışma başlatmıştı."

İlginç değil mi yolu bile olmayan bir cami ibadete açılmış. Neyse bu da benim meselem değil. İnsanlar ibadet için her fedakarlığı yapabilir. O kendi tercihleridir. Bu bilgiyle de yetinmeyip, biraz daha araştırdım ve Ayane camiine sanal tur buldum ve görüntüledim. Ne yalan söyleyeyim gördüğüm bina camiden çok sanki dağın zirvesine yapılmış bir gözetleme binası gibiydi. Çok küçük bir yer. Orada olsa olsa ancak bir gözetleme kulesi olurdu. Orman yangınlarını anında görüp müdahale etmek için filan yapılmıştır diye de düşünüyor insan. Tabi bu benim düşüncem. Aslında cami olarak da yapılmış olabilir. Ama niye o dağın zirvesine yapıldığı da insanı düşündürüyor.

Beni düşündüren bir başka konu da, Dağın zirvesinin tıraşlanacak olması. Doğal dengeyi bozma hakkını kim veriyor Başbakana? Bırak o şekliyle aslına uygun tadilat yap madem teleferik, yol gibi girişimleri de teşvik ediyorsun dağ tıraşlamadan bitir bu hayırlı işini.

Evet bu kadar mühim konunun içinde bu gün köşe yazımı buna ayırmamı belki yadırgadınız ama bu da benim için mühim konulardan birisiydi. Yer olarak mühimdi. Başbakanımızın "Potamya'nın Fatihî hoş geldin" diye karşılandığı bir yer orası. Okulsuz köyümüz, yolsuz okullarımız varken böyle bir projenin hayata geçirilmesi için emir verilen bir yer orası. Bir çok sit alanının imara açık hale getirilerek yandaşlara peşkeş çekilerek tarihi zenginliklerimizi heba edebilen bir Başbakanın dağ tıraşlanarak cami yapılmasını emrettiği yer orası.

Ayla BERKİN

11.01.2011

MERKEL'E DEĞİL, SÖYLETENE KIZIYORUM

MERKEL'E KIZMIYORUM. SÖYLETENE KIZIYORUM

Almanya Başbakanı Merkel'in Güneyi ziyareti sırasında yaptığı açıklamaya kızılmasına, ya da böyle bir açıklamayı ilk kez duyuyormuşçasına tepki verilmesine bir anlam veremedim.

Almanya veya AB bunu hep yapmıyor mu AB serüvenimiz başladığı günden bu yana. Daha AB ile müzakereleri başlanır başlanmaz 35 başlıktan 19'u Kıbrıs sorunu yüzünden kapatılmadı mı?

Ne demişlerdi: "Kıbrıs Cumhuriyetini tanıyın, Limanlarınızı açın, Askeri adadan çekin, Tüm Rum Göçmenler yerlerine dönsünler. Ondan sonra daha sağlıklı bir müzakere yapılması söz konusu olabilir."

Bunu Tüm AB söylemişti. Buna karşın Almanya ve Fransa daha da tutucu davranıp, Türkiye'nin tam üyeliğine karşı çıkmışlardı.

AB bunu söylerken Rum tarafı ne diyordu. O da aynı telden çalıyordu. O da Limanların açılmasını istiyordu.

İşgalcilerin adayı terk etmesini istiyordu (sivil ve askeri) işgalcilerin. Türkiye'nin Kıbrıs cumhuriyeti adı altında Rum egemenliğini tanımasını istiyordu.

O yüzden Merkel'in sözlerinde bir tuhafılık bulmadım. Merkel'in tarih bilgisinin zayıf olduğunu da sanmıyorum.

Kıbrıs'ın geçmişini hele yakın geçmişini de çok iyi bildiğine eminim. Zira her dönemde AB ve ABD Rumların arkasında durmuştur. 1974 Barış hareketinde bile haklı davamızda, Türkiye'nin arkasında değil Rumların arkasında durmuşlar ve Türkiye'ye ABD'nin teklifiyle ambargo uygulamışlardır. Geçen yıllar zarfında da sürekli bu ülkeler Türkiye'nin garantörlük haklarını kullanarak bu adada barışı tesis ettiğine aldırmandan, görmezden gelerek Türkiye'yi suçlamaya devam etmişler, yeni kurulan Türk Devletini de (KKTC) tanımamakta ısrar etmişlerdir.

Peki, "kazan kazan" diyerek kaybeden, buna rağmen Kıbrıs sorununda yeni bir yol açtığını sanan, tüm kırmızı çizgilerimizi vatandaşı aldatarak EVET dedirttiği referandumla yok eden, AKP'li Ankara ne yapmıştı bu durum karşısında, tıpkı şimdi olduğu gibi iç siyasete yönelik kabadayılık yapmış, fakat AB yolunda yürümeye devam etmişti. İstenmediği, daha doğrusu Ulus devlet olarak, Mustafa Kemal'in ilke ve devrimlerini korumakta ısrarlı bir Cumhuriyet olarak istenmediği bir Birliğin kapısında beklemeye, bu Birliğe kabulü için tavizler vermeye devam etmişti. Etmektedir. Edecektir de.

Merkel bu durumdan Kuzeydeki halk da rahatsız demiş. Kuzeydeki halkın belirli bir kesiminin haricinde yani Kendisini Türk değil de KIBRISLI görenlerin haricinde halk müzakerelerin sonuçlanmamasından rahatsız değil. Türkiye'nin bu adada işgalci olarak görülmesinden rahatsız. Devletlerinin Tanınmamasından rahatsız. Haksız yere sürdürülen fakat kendilerine çanak yalayıcılık yapanlarca da delinmesine müsaade edilen ambargolardan rahatsız. Rumların bu adanın tek hakimi olarak görülmesinden rahatsız. Ada üzerinde çifte standart uygulanmasından rahatsız. Rum haklı, Türkiye'yi haksız gördükleri, aslında gerçek haksızın, gerçek soykırımcının ve işgalcinin Rum ve Yunan halklarının olduğunu bilmelerine rağmen kendi yarattıkları sorunlar nedeniyle Türkiye'nin AB yolunun tıkanmasından rahatsız. Evet Kuzeyde ki Türklerin, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti vatandaşlarının rahatsız olduğu daha bir çok konu var AB-ABD-Rum ve Yunan kaynaklı. Fakat asla Türkiye'nin adada asker bulundurmasından, adada kalıcı barışı sağlamasından, Yerleşikler olarak adada iskan edilmiş soydaşlarından rahatsız değildir.

Bunu Merkel dahil Bütün AB başkanları biliyor. Ne yazık ki Türkiye Başbakanı da biliyor ama eli mahkum olduğu için ne yardan ne de serden vazgeçemiyor.

Ayla BERKİN

12.01.2011

EMEKLİ MAAŞLARI KKTC BÜTÇESİNDE BİR YÜK MÜDÜR?

Yurt dışında altı aydan fazla kalan KKTC emeklilerin maaşlarından kesinti yapılması uygulamasını ilk kez bir arkadaşımından duydum. Bu arkadaşım altı ay Türkiye’de ikamet etmiş, sonrasında ise KKTC’ye geldiğinde maaşını 400 lira eksik almış. Bunun nedenini sorduğunda ise, Yurt dışında altı ay kalması gösterilmiş.

Bu nasıl bir uygulamadır. Bu yasa ne zaman çıktı maalesef bilmiyorum. Acaba ben yurt dışındayken çıktı da benim gözümünden mi kaçtı. Yoksa daha öncelerden çıkmıştı da benim dikkatimi mi çekmemişti. Her iki halde de bu benim ayıbım. Ekonomimizle yakından ilgilenmeyişimin göstergesi de olmaktadır. Fakat Ekonomiye pek kafam çalışmadığı içinde bu konuların özerinde fazla durmadığımdan bazı alınan hayati kararlardan da haberim olmuyor.

Bu yasanın doğru olmadığını, emekliliğin kazanılmış bir hak olduğunu düşünüyorum. Bir insan hizmet süresini tamamladıktan sonra kanunun ona verdiği hak olan bu maaşı alıyorsa. Bu maaşını dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın eksiksiz alabilmelidir. Hükümetin bu maaşı kesintiye uğratmaya hakkı yoktur.

Okuduğum bazı emeklilik yasalarında yurt dışında kalan emeklilerin, ülkeye sosyal katkıları olmadığı bu nedenle bazı kesintiler yapıldığına dair maddeler vardı. Bence bu da yanlış! Zaten o emekli çalışma hayatı boyunca sosyal tüm aktivitelerini ülke içinde yaptı. Vergisini ödedi. Buna göre, hayatının sonlarına doğru da kazandığı emekli maaşıyla dilediği yerde dilediği gibi yaşama hakkını elde etmiş olmalıdır.

Emeklinin maaşından kesinti yapılması, emeklinin maaşının vergilendirilmesi hükümetlerin aczini ortaya koymaktadır.

Yukarıda da dediğim gibi ekonomi benim kısır kaldığım bir konu. Onun için bu uygulamayı ilk duyduğum anda ki şaşkınlığım nedeniyle bu konuya değinmek istedim. Bu arada değerli köşe yazarlarımızdan birisi de emekli maaşlarının vergilendirilmesini durduran Anayasa Mahkemesinin bu icraatını yanlış bulduğunu, bu mahkeme kararının” KKTC’yi bitireceğini” yazmış ve bunun nedenlerini de bir bir sıralamış köşesinde.

Eğer KKTC ekonomisi emeklilerin maaşlarından yapılacak kesintilerle ayakta duracak, içine düştüğü bu dar boğazdan çıkıp yoluna refah içinde devam edecekse, inanıyorum ki tüm emekliler maaşlarından değil kesinti yapılması, bir aylıklarını seve seve devlete bağışlayacaklardır.

Fakat şu da bir gerçek ki ülkenin kurtuluşu emekli maaşlarına bağlı değildir. Sayın yazarımızın da dediği gibi sosyal fedakarlığı yalnız emeklilerden değil, tüm kamuda çalışanlardan, özel sektörden, esnaftan ve ayrıcalıklı vatandaş olmayı her dönem bize ispatlayan Milletvekillerimizden de bekleriz.

Göz dikilecek en son maaş emekli maaşı olmalıdır. O kazanılmış bir haktır. Bir türlü anlayamıyorum. Emekliye ödenen maaş mı ülke bütçesini zora sokuyor. Eğer emekli maaşlarından vergi alınmazsa 13. Maaşlar ödenemezmiş. Eğer emekli maaşları vergilendirilmezse, maliyenin bütçesi kururmuş.

Desenize bu emeklilik yasası ülkelerin başına bela! O zaman bu yasayı kökten kaldırın çalışanı emekli etmeyin ölene dek çalıştırın. O zaman Maliye de, ülke ekonomisi de kurtulsun.

Bir hükümet niçin vardır? Vatandaşının refahı, huzuru, güveni, sağlığı, eğitimi için vardır. Tüm bunları da en iyi şekilde yapıp vatandaşına hizmet verebilmek için kurumları vardır. Bu kurumlarında istihdam edilenler sayesinde tüm bu hizmetleri vatandaşına sunar. Eğer sen bu istihdamları bilinçli bir şekilde yapmaz isen, kurumlara ihtiyacından fazla eleman doldurursan. Ödeme zorluğu çekmeye başlarsın. Çünkü elindeki yama küçük delik büyük oluyor. 5 kişinin yettiği bir yerde 15 kişi çalıştırırsan, örneğin: adını vermeyeceğim bir resmi daire de o kadar fazla eleman var ki memurlar neredeyse masaların üzerinde yürümek zorunda kalacaklar. Küçük bir alana o kadar çok masa yerleştirilmiş. Her masada da bir kişi ve yarısından fazlası sohbet ederek günü dolduruyor.

Asıl mesele burada yapılan fazla istihdamlara bir düzenleme getirilmesi gerekirken yıllarını bu devlete hizmet ederek geçirmiş ve sonunda emekli olmuş vatandaşın maaşına bel bağlamanın yanlışını görememektir.

Hakkıyla çalışanın tek güvencesi emekliliğidir. Onu da tirtıklamak hiçbir kanuna yasaya sığmaz.

Ayla BERKİN

13.01.2011

BİTMEYEN ŞARKI, RUM'UN KIBRISA AB'NİN TÜRKİYE'YE HAKİM OLMA RÜYASI!

Sayın Ata Atun'un 12 Ocak 2011 tarihli "Rumların İki Güvencesi" adlı makalesini okuduğumda içimde bir umut belirdi KKTC için.

Sayın Ata Atun makalesinde özetle şöyle diyordu:

"Rumların müzakereleri, konu istedikleri aşamaya gelene kadar ısrarla sürdürmek istemelerinin iki ana nedeni var. Bunlardan birincisi, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin (BMGK) 18 Kasım 1983 tarihinde 541 (1983) numara ile aldığı ve insanlığın yüz karası olarak tarihe geçmiş olan "KKTC'nin ilanının yok sayan ve KKTC'nin tanınmamasını isteyen" kararı.

İkincisi ise Türkiye'nin Avrupa Birliği ile sürdürdüğü "Katılım Müzakereleri".

Rumlar bu iki önemli kozu sonuna kadar kullanıp adaya hâkim olana kadar görüşmeleri sürdürmek stratejisine sıkı sıkı sarılmışlar.

Zaten bu nedenle de "Hakemlik" ve "Zaman kısıtlaması" istemiyorlar."

Rumların bu iki koza sınımsız sarılıp müzakereleri istedikleri kadar uzatıp, Türkiye ve KKTC'yi sıkıştıracaklarını ve istediklerini elde edecekleri ana kadar da bu tutumlarından vazgeçmeyeceklerini yazdığı makalenin sonunda ilk bakışta insanı umutlandıran haberi veriyor.

Günün birinde Türkiye AB'ye katılım fikrinden vazgeçerse, Rumların bütün taktik ve stratejilerinin havada kalacağını, müzakere masasındaki en önemli kozlarından birinin de ellerinden gideceğini belirtiyor. "1 Ekim 2014 tarihinde tam olarak her maddesi ile yürürlüğe girecek olan Lizbon Anlaşmasıyla" birlikte, Zaten bu stratejilerinin ömrünün bayağı kısaldığını, Rumların elindeki veto kozunu ve müzakerelerde engel çıkarma hakkını büyük ölçüde alacağını belirtiyor. Elllerinden bu koz gittiğinde veya iyice zayıfladığı vakit sarılacakları tek güvenceleri BMGK'nin 541 No.lu kararı olacak. Yani KKTC'nin dünyadan soyutlanması ve Kıbrıslı Türklerin muhtaç hale getirilmesi olacağını yazan Sayın Atun, BM'de ve AB'de esen havanın da artık pek bu yönde olmadığını belirterek, KKTC'nin dünyadan soyutlanmasının pek çok insanı rahatsız etmeye başladığını. Bir olasılıkla da 1 Ekim 2014'e kadar BMGK'nin bu yüz karası kararının da etkisini bir hayli kaybetmiş olacağını yazması yukarıda da belirttiğim gibi ilk bakışta insanın içine su serper nitelikte görünüyor. Fakat şöyle etrafıca düşünüldüğünde bunların olasılıktan öteye geçmeyeceğini de düşünüyorum ve kendime şu soruları soruyorum;

Acaba gerçekten BMGK bu kararı ortadan kaldırır mı? Ya da zayıflatır mı?

Acaba Günün birinde Türkiye AB'ye girmekten vazgeçer mi?

Hiç zannetmiyorum. Ne BM-MGK bu kararlarını zayıflatır, Ne de Türkiye AB'ye girmekten vazgeçer. Hepsi de ABD'nin Orta Doğu projesi üzerinde ki siyasi ve çıkarıcı politikası neticesinde Orta Doğuya girebilmesinin anahtarıdır. Biz bu AB serüvenine 1959 yılında başladık ve yarım asırdır sürdürüyoruz. Neler neler yaşadık bu serüven yüzünden, nelerden taviz verdik ama bir türlü vazgeçemedik. Vazgeçmek bir yana daha da içine girdik. AB birliği üyeleri Türkiye'nin tam üyeliğine karşıyken, Türkiye'yi tam üye yapmamak gibi birde ellerinde Kıbrıs gibi bir anahtar varken, Ne AB, ne de Rumlar bu anahtarı denize atmaz.

Bu anahtar ne zaman denize atılır, AB Türkiye'yi istediği gibi parçalayıp, Ulus Devlet yapısından çıkartıp, yeniden Anadolu'yu işgal edip sömürgeleri haline getirirler. Kıbrıs'ta Türklere Rumların şartlarının tümünü kabul ettirirler ve bizleri Rumların azınlığı yaparlar. Kısacası özgürlük ve egemenlik kapılarımızı kilitlerler işte o zaman anahtarı denize atarlar.

Sayın Ata atun Beyin yazısı Mantıklı ve insani bakımdan olması gerekenlerin bir ifadesi. Fakat karşımızdakiler ne insani olarak düşünmektedirler bu konuda, ne de mantıklı hareket etmektedirler. İnsani düşünseler zaten KKTC'yi tanımakta bir an bile tereddüt etmezlerdi. Mantıklı olsalardı Türkiye'yi AB'ye Tam üye olarak almayacaklarını ifade etmekten kaçınırlardı ve koparabilecekleri tüm tavizleri kopardıktan sonra bunu açıklarlardı.

Ayla BERKİN

14.01.2011

MUHTEŞEM YÜZYIL'I PROTESTO ETMEK İÇİN HENÜZ ÇOK ERKENDİ!

Bu gün bende uzun zamandır gündemimizi meşgul eden, protestolara sebebiyet veren "Muhteşem Yüzyıl" dizisi hakkında yazmak istiyorum.

İlk önce şunu belirtmek istiyorum. Dizi de tarihimizi, Kanuniyi aşağılayan bir unsura rastlamadım. Bu gün az çok okumuş her insan bilir. Osmanlı İmparatorluğunun da ki harem kaynaklı dönen entrikaları. Kadınların baş haseki olmak için başlattıkları mücadelede neler yaptıklarını, yapabileceklerini hepimiz tarih kitaplarımızdan okuduk biliyoruz. Padişaha erkek çocuk veren kadınların kendi çocuklarının hanedana varis olması için ne kanlar döktükleri de zamanın tarihçileri tarafından kayıt altına alınmıştır.

Aşklara gelince o kadar cariyenin içinde aşk olmasın insan doğasına aykırıdır bu. Aşkın, hele de böylesine rekabetli bir ortamda gelişen aşkında entrikalarla hayata geçirilmesi kaçınılmazdır.

Tüm bunlar bizim Osmanlının varoluşunda ki yan figürlerdir. Kaldı ki Osman Oğullarının ilk beylikten hükümdarlığa geçme safhasından itibaren de kadınlarımız hep başrolde olmuşlardır.

Bu diziyi öfke duyulmasının asıl sebebi, bazı tabuların yıkıldığının gözler önüne serilmesi olmuştur. Kanuni Sultan Süleyman'ın özel hayatının, daha doğrusu onunda etten kemikten yaratılmış duyguları düşünceleri olan bir ölümlü olduğunun ortaya konmasıdır bazılarını kızdıran.

Can Dündar'ın Atatürk'ü anlattığı Mustafa dizisinin galasından çıkan bu bazıları filmi mükemmel bulduklarını, tabuların bu filmle yıkıldığını Mustafa Kemal'in de bizler gibi üzülen korkan düşünen bir insan olduğunu gördüklerini söyleyerek filmi göklere çıkaranlar, bu gün "Muhteşem Yüzyıl" dizisi için niye aynı şeyi söylemiyorlar acaba. Burada da onların bir tabusu yıkılıyor. Kaldı ki Mustafa filmi bu kadar da tepki almamıştı. Bende dahil eleştirilerimizde Atatürk'ün fikirlerinin yanlış aktarılmasını eleştirmiştik. Yakın tarihte yaşamış Mustafa Kemal için bile bu kadar spekülasyon yapılırken, "Muhteşem Yüzyıl" dizisinde yüzyıllar öncesini ele almıştır. Zaman içinde ne gibi yanlışlar ortaya çıkmıştır ve günümüze nasıl intikal etmiştir kestiremeyiz.

Şunu da unutmayalım bu yaşadığımız tarihi bile tam olarak bilme imkanına sahip değiliz. Bu tarihi Zaman gazetesinin yazarından bir başka okuyoruz, Aydınlık dergisinden daha bir başka. Yani herkes zamanı kendi işine geldiği gibi tarihe aktarıyor. Gelecek nesiller bunun hangisinin doğru, hangisinin yanlış olduğunu bilmeden kendi doğruları ve tüm bu yazılanların bir ortalamasını bularak güncelleyecektir, tıpkı Muhteşem Yüzyıl dizisinde olduğu gibi.

Bu dizi hakkında bu kadar erken yaygara koparılmasını da anlamış değilim. Durun bakalım hele birkaç dizi ekrana gelsin. Osmanlı tarihinin belirleyicisi Hürrem'le olan ilişki bir rayına oturtsun. İlerleyen dizilerde Sultan Süleyman'ın hayatı hala bir aşk filmi gibi devam edecekse işte o zaman protestoların da haklı bir nedeni olur. Bu dizinin salt haremle sınırlı olmadığına sinyalleri de zaten birinci dizide verilmişti ama buna kimse dikkat etmemiş ki bu denli acımasız eleştirilere maruz kaldı bu dizi.

Hiçbir protestocu, Kanuninin dünya haritasını ayaklarının altına serdikten sonra söylediklerine dikkat etmiyor.

"Haritayı buraya niye serdim bilir misiniz" diye soran, "Dünyayı ayaklarımızın altına alalım şöyle bir bakalım istedim. Biz artık bir Balkan imparatorluğu değiliz. Biz Kara Avrupa'sın da at süreceğiz. Belgrad, Budin, Viyana, Roma. Avrupa'nın, kafirlerin yüreğine saplayacağız kılıçlarımızı. Doğuya sırtımızı dönmedik elbette! Sınırlarımız Hazar denizini aşacak. Benim hasmım Şah İsmail değil! Benim hasmım Şarlken, Fransuva, Henry Tudor, Vatıkanda ki kafirler. İlk hedefimiz Rodos'tur. Akdeniz Osmanlı gölü haline gelecek. Hiç kimse bizden habersiz yelken basamayacak. Bayrak asamayacak. Rüzgarları, fırtınaları, şimşekleri biz olacağız." Diyerek imparatorluğun hedeflerini de belirleyen bir Kanuninin canlandırıldığı bu sahneyi hiç dikkate almamış. Osmanlının yıkımına sebep olan devşirmeler hakkında söylenen, "Devşirmeler, kapı kulları iktidara yürüyecek, önleri kesilmezse" sözünün dile getirildiği sahne de görmezden gelinmiş.

Osmanlı'yı bitiren harem entrikalarının gündeme alınması, Kanuninin hayatında en önemli yeri tutan Hürrem Sultanın saraya gelişinin, Hürrem'le birlikte diğer cariyelerinde günlük yaşantılarının biraz da kurgulanarak anlatılması ne Osmanlının şanına bir leke getirir ne de Kanuninin Muhteşem Süleyman olmasını engeller. Biz tarihimizi tüm günahları, tüm sevaplarıyla kabullenmesini bilirsek işte o zaman günümüzde de demokrasiyi yaşar ve yaşatırız. Aksi takdirde geçmişin karanlıklarında önümüzü göremeden cehalet duvarlarına toslar dururuz.

Ayla BERKİN

16.01.2011

ANADOLU YARIMADASI TÜRKLERE ALLAH'IN BİR LÜTFUDUR

ANADOLU YARIMADASI TÜRKLERE ALLAH'IN BİR LÜTFUDUR

Avrupa-Asya, iki kıtayı birleştiren bir ülke. Asya'dan şahlanmış bir kısrak gibi Avrupa'ya uzanan bir yarım ada. Boğazları Ayırır da iki kıtayı birbirinden, yine o boğazlar birleştirir bu iki kıtayı. Anadolu'dur bu şahlanmış kısrakın adı. Türkiye'dir bu Ülkenin adı. Bir adı daha vardır. Anavatan! Yeşil Ada Kıbrıs onu böyle çağırır.

Yapayalnızdır Anavatan, iki kıta arasında birleştirici unsur olmasına rağmen yalnızdır. Düşmanı çok dostu yoktur. Yavru Vatandan koparmak isterler. Ulus devlet yapısını bozup, parçalamak isterler. Direncini kırmak, Cumhuriyeti yıkmak isterler. Ne yazık ki bunu hem Anavatanda, hem de Yavru Vatanı içten işbirlikçiler vasıtasıyla yapmak isterler.

Orta Asya'dan kalkıp, Avrupa'nın ortalarına dek at koşturan, hükmeden, hükmettiği yerlerde adaleti sağlayan, Türk adını tüm dünyaya duyuran bir imparatorluk da yine bu iş birlikçiler tarafından gerileyip yıkılmadı mı? Bu yıkılan imparatorluğun küllerinden bir Cumhuriyet kurulmadı mı?

Ne yazık ki bu kurulan cumhuriyet kurulduğu andan itibaren düşmanlarını da yarattı. Bu kısrak başlı yarım adaya sahip olma hevesleri Mustafa Kemal tarafından engellenen düşmanlar, geçen yıllar zarfında içimizde kendi işbirlikçilerini yetiştirip, sırası geldikçe yazdıkları senaryoları sahnelediler. Önce ABD mandası olduk. Ardından NATO üyeliğimiz ve AB'ye üye olma başvurumuz. Daha yakın tarihte ise Gümrük Birliği Anlaşmasını kabulümüz. Anadolu da bunlar yaşanırken, 100 yılına İngiltere'ye Osmanlı İmparatorluğu tarafından kiralanan Yavru Vatan da hareketli günler yaşamaktaydı. Türk soydaşlarımız, Rumlar tarafından yavaş yavaş adeta bir soy kırımına uğratılıyordu. Kah ölümle sonuçlanan şiddet olayları neticesinde, kah vatanlarını terke zorlamalar sonunda adada Türk nüfus azaltılıyordu.

Böylece Anadolu bağımsızlığını yitirirken, Kıbrıs ise giderek Rumlaşıyordu.

Yukarıda yazdıklarım, bu gün bu yaşadıklarımızın nedenlerinin çok kısa bir özeti. Evet, düşman çok dost yok. Son günlerde Güney Kıbrıs'ı ziyaret edenlerin ağız birliğine dikkatlerinizi çekmek istiyorum. Gerek Almanya Başbakanı, Gerekse Ermenistan Cumhurbaşkanı'nın sözlerinin hedefinde hep Türkiye var. Bunlar son günlerde ki sıcak gelişmeler. Yıllardır üyesi olmak için adeta tüm değerlerimizden vazgeçmeyi göze aldığımız AB ülkelerinin de söyledikleri, Almanya ve Ermenistan'ın söylediklerinden farklı değil.

Buna karşın biz ne yapıyoruz. Onların ekmeğine bir parmak bal sürmeye devam ediyoruz. İç politika da aslan, dış politika da ise kuzu rolünü sürdürüyoruz.

Kestirip atamıyoruz. Ne AB üyeliği, ne de Kıbrıs'ta müzakereler. AB üyesi olmak istemiyoruz. Kıbrıs'ta da KKTC'den vazgeçmiyoruz diyemiyoruz. Kesin konuşmadığımız, tereddütlü ve tavizkar davrandığımız sürece bu düşmanlar hedeflerine ulaşınca dek vazgeçmeyeceklerdir. Biz Ulus Devlet ve Garantör devlet olma irademizi ortaya koyamazsak, onlarında ağız sulanmaya devam edecektir.

Oysa yukarıda da belirttiğim gibi konumuz itibarıyla tüm o düşmanlarımızı dize getirecek güce sahibiz. Fakat henüz bu iradeye sahip yöneticilere sahip değiliz. Bu yüzden kim ne derse desin sineye çekmeye hazırız.

Önce şunu bilmemiz lazımdır. Ülkeler arasında dostluk diye bir kavram yoktur. Çıkarlar söz konusu olunca bu dost düşman olur. Bu gün içinde bulunduğumuz coğrafya nedeniyle de bizim dostumuz yoktur. Ancak Soydaşlarımız dostumuzdur. Kaldı ki onların bile içinden düşman çıkmaktadır. Örneğin KKTC'de ki işbirlikçiler gibi. Dost bildiğimiz, soydaş dediğimiz Türki ülkeler bile önce can sonra canan demektedirler. Hele ağabey dedikleri Ülke (Türkiye) onlara ağabeylik yapamıyorsa onlarında kendi çıkarları doğrultusunda hareket etme hakları vardır.

Anadolu gibi bir yarım adaya sahip olmak Allah'ın bize verdiği büyük bir lütuftur. Eğer biz bunun kıymetini bilmiyorsak bu da bizim suçumuzdur.

Ayla BERKİN

18.01.2011

İKİ DİLDE TABELAYA İZİN ULUS DEVLETE SON!

Trafik tabelalarında Türkçe ile birlikte Kürtçe de yazılması, Türkçe Harf kullanma kanununa aykırı bulunmadı. 1353 sayılı Türk Harflerinin Kabul ve Tatbiki Hakkındaki Kanun'un 1. Maddesi'nde, "Şimdiye kadar Türkçeyi yazmak için kullanılan Arap harfleri yerine Latin esasından ve merbut (bağlı, bağlanmış) cetvelde şekilleri gösterilen harfler (Türk harfleri) unvan ve hukuki ile kabul edilmiştir" denilen birinci madde gerekçe gösterilmiştir. Güzel bu maddeye göre Latin harfleri kullanmak serbest. O zaman alfabemizde olmayan Q, X, W gibi harfleri de alfabemize niçin almamışız? Acaba bunun altında özellikle Kürtlere yapılan ayrımcılık mı yatıyordu birilerinin iddia ettiği gibi. Yoksa Türkçe ses uyumunda bu harflere gerek olmadığı için mi. Örneğin: bizim alfabemizde Latin alfabesinde olmayan İ ve Ğ harfleri var işte bu da Türkçe ses uyumunu sağlamak için ilave edilmiştir. Yazılarımızı yazarken lehçelere göre yazmadığımız için, yazımda dil farkı gözetilmemiştir. Anadolu da K harfi ekseri G olarak söylenir. Kadın yerine Kadın demek gibi. Kapı yerine Gapi demek gibi. Ama biz bunu yazarken G'ler K olur. İşte Q, X, W harflerinin alfabemize alınmamasının sebebi de budur. Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan her ferdin, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığına yakışır bir şekilde Türkçe konuşmayı öğrenip yazabilmesi içindir. Bizde kabul edilen Latin harfleri bunlar olduğuna göre, bunlar da Türkçe ses uyumuna uygun olduğuna göre, Kürtçe tabelalara izin verilmesidir asıl ayrımcılığı körükleyen. Gelelim Kürtçe tabela meselesine. Türkçe bilmeyenler için asılıyormuş bu tabelalar. Peki, Türkçe bilmeyen bir insan bu tabelaları nasıl okuyacak. Okuma yazmayı hangi Kürtçe eğitim veren okulda okudu. Eğer bu insan bunca yıldır Türkçeyi öğrenmemişse, okuma yazma da bilmiyor demektir ki bu insan gerek yol Levhalarını, gerekse Belediyelerin kapılarına asılan tabelaları okuyamayacaktır. Peki, o zaman bu tabelalar kimin için asılmaktadır oraya. Tabii ki Büyük Kürdistan Devletinin inşasına, Maalesef Türkiye Cumhuriyetinin Devleti eliyle konan bir taş olarak asılmaktadır o tabelalar. Bu gün Türkçe'nin altına Kürtçe yazılmasına çıkan izinden sonra, ülkemizde yaşayan diğer azınlıklar da isterlerse kendi dillerinden tabelalar asmayı, köy isimlerini kendi dillerinden yazmayı. O tabelaların hali ne olur düşünebiliyor musunuz? Mademki yasal bir yasak yok onların da en tabii hakkıdır bunu istemek. Tek tek isimlerini yazmama gerek yok ama hani Türkiye bir mozaik oluşturuyor ya bu çok dillilik, çok milletlik, çok dinlilik hakkında. O zaman o çoklar da bu haklarını kullanmak istediklerinde hiç birimizin itiraz hakkı olmayacaktır bu ret edilen davadan sonra. Sonuç itibariyle Türkiye bir ayrışım noktasına doğru, yasal olarak getirilirken, bizlerinde mantıken bu ayrışımı haklı görmeye başlaması kaçınılmazdır. Farkındaysanız artık bu gibi haberler gayet olağan karşılanıyor. Neredeyse haber niteliği bile taşıyor. Bunu yorumlayanlar ise yıllardır yapıla gelen bir hatanın fark edilmiş olmasından duydukları memnuniyeti dile getirirken, bu hatanın yasal yoldan düzeltilmesine olumlu bakabiliyor. İşte mantıki olarak kabullenmek de burada başlıyor ve bunun tüm halkımız tarafından da kabul göreceği günler yakındır. Düşünün bakalım bu güne dek neleri kabul etmedik. Nelere sessizce seyirci kalmadık. Hep kendimizi bu sabrın da bir sonu vardır diye teselli edip bitmeyen bir sabırla, Türkiye'nin Parsellenişine seyirci olmadık mı? Atatürk ilke ve devrimlerinin katledilmesine göz yummadık mı? Misakı Milli sınırlarımızın değiştirilmesine bu sabrımızla izin vermedik mi? Askerimizin, Yargımızın, Eğitimimizin içten tasfiyesine yine bu sabrımızla seyirci kalmadık mı? Tüm bu tehlikeli gidişatı görüp, halkı uyandırmak isteyenlerin tek tek tutuklanmasına da "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" felsefesiyle bakıp, bu tutuklanmaları izlemedik mi? İşte sonuçta geldiğimiz nokta bu ve bugün buna olumlu bakabiliyorsak, yarın geleceğimiz noktayı da bu günden kabullenmişiz demektir.

Ayla BERKİN
21.01.2011

NEDEN KUZEY KIBRIS HAVA YOLLARI? VE BİR TÜRLÜ ÖDENEMEYEN 13. MAAŞLAR!

NEDEN KUZEY KIBRIS HAVA YOLLARI? VE BİR TÜRLÜ ÖDENEMEYEN 13. MAAŞLAR!

Sevgili okurlar, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetinde yeni bir Hava Yolu hizmete girmektedir. Bu yeni Hava Yolumuzu İşletecek olan Şirketin adı “Kuzey Kıbrıs Hava Yolları” imiş. Önce hayırlı ve uğurlu olsun dileklerimi iletmek istiyorum. Ben nedense hep ufak tefek noktalara takarım. Burada da şirketin adına taktım.” Kuzey Kıbrıs Hava Yolları.” Hani bunun içinde “Türk “ kelimesi. Anladık bu özelleştirilmeye açık bir şirket, iflas eden şirketin adı kullanılamaz.

Peki, Kuzey Kıbrıs Hava Yolları denileceğine “Kıbrıs Türk Hava Yolları dense olmuyor muydu? Muallakta bir isim. Bu şirket kimdir. Kıbrıs’ta yaşayan hangi millete aittir. Özelleştirilmiş bile olsa, Kıbrıs gibi hassas bir yerde, Türklerin azınlığa itilmesi için türlü hesapların yapıldığı bir yerde, Türk kelimesinden rahatsızlık duyularak Yeni bir millet (Kıbrıslılık) yaratılmaya çalışıldığı bir yerde bu şirketin adında Türk Kelimesinin mutlaka olması gerekirdi diye düşünüyorum. Aksi takdirde bizim de o kendine “KIBRISLI” diyenlerden bir farkımız kalmayacaktır.

Şimdi sayın okurlarım, eğri oturup, doğru konuşalım! Bu şirket CTP hükümeti tarafından kurulseydi ve yine adında Türk kelimesi geçmeseydi. Nasıl bir kıyamet koparırdık acaba?

“CTP Türk Partisi olmadığını bir kez daha ispat etti. Tek Hava Yolumuzun adından Türk Kelimesini kaldırdı” diye sokaklara düşer protestolara başladık herhalde.

Peki, şimdi nasıl kabul ediyoruz Kıbrıs’tan kalkan uçakların Türk adını taşımadan uluslararası uçuşlar yapmasını. Şimdi bizde ister istemez “KIBRISLI”lığı tasdik etmiyor muyuz?

Kuzey Kıbrıs Hava Yolları kime aittir. Rum’a ait bir hava yolu mudur? Yoksa Türk’e ait bir hava yolu mudur? Özelleştirilmelerde bu söz konusu değildir diyorsak, unutmamamız gereken bir şey daha var diyorum bende! Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetin de bir tane hava yolu var Kimliğimizi belirten. Onda da mutlaka Türk kelimesinin olması gerektir.

Şöyle olabilirdi: Ülkemizde zaten bir Milli Hava yolu Şirketimiz vardır. Türk olarak semalarda adımızı duyuran, bu Türk kelimesini taşıyan Şirkete ilaveten yeni şirketler de kurulmaktadır. İşte bu kurulan özel hava yolları şirketlerinde Türk kelimesi olmasa da olurdu.

Fakat varımız yoğunuz bir tane Hava yolumuz var ve onun da adından Türk Kelimesini çıkarmak sizleri bilmiyorum ama benim midemi bulandırdı.

Üzülerek söylüyorum! CTP’den bir farkımız kalmadı sanki yapılan bu son icraatla.

Biraz da bir türlü ödenemeyen 13. Maaşlardan bahsetmek istiyorum. Sayın Başbakan “13. Maaşlar Ocak ayı içinde ödenecektir dediğim noktadayım diyor.” Yani bu dediğimde bir değişiklik yok diyor. İyi de Ocak ayı bitmek üzere, bu sene içinde başka ocak ayı da olmadığına göre, acaba seneye Ocak ayında mı ödenecek 13. Maaşlar.

Niçin açık açık söylemiyor.

“ Ey halkım Üretimi olmayan bir ülkeyiz. Zengini çok ama devlete bir faydası yok. adaletsiz yapılan dağıtımlar sonunda iflas eden bir bütçeye sahip bir ülkeyiz. Bu ülkeyi destekleyen Türkiye de desteğini kısmen üzerimizden çekmiştir. Çok zor günler yaşamaktayız. O yüzden maaşlarınızdan kesintiler yaptık ve 13. Maaşlarınızı da artık kaldırıyoruz.” Dese daha iyi olmaz mı? En azından bu maaşlara bel bağlayanlar da kendine başka bir çıkar yol aramaya başlar.

Kendi yağımızla kavrulmayı öğrenemezsek, devletin başında oturanlarda çalışanın maaşlarından indirim yaptıkları gibi kendi maaşlarından da bir düzenleme yapmazlarsa, dairelerde ki ihtiyaç fazlası istihdamı aktarabilecek yeni iş sahaları açmazlarsa, kazanılmış hakları gasp ederek vatandaşın sabrını zorlamaya devam edeceklerdir. Sabrın da bir sonu olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Son bir söz; Komşun açken sen tok yatmayacaksın. Ya hepimiz aç olacağız. Ya da hepimiz tok. Devlet budur.

Ayla BERKİN

22.01.2011

SÖZDE EĞİTİM MELEKLERİ GREVDE!

SÖZDE EĞİTİM MELEKLERİ GREVDE!

KKTC'de, Sendikal Platform'un aldığı karar çerçevesinde 9 gündür 4 okulda süresiz grev var. Bu 4 okulun öğrencileri, dün, Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası (KTOEÖS) ve Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası'na (KTÖS) siyah çelenk bıraktı. Bu sendikalar kendilerini KKTC siyasetini yönlendiren bir unsur olarak görmektedirler ve eğitimden önce Toplumun huzurunu bozmayı, olmayan sorunlar yaratarak iktidarları vatandaşla karşı karşıya getirmeyi bir görev bilmektedirler. Yıllardır bu yolla siyaseti etkilemeye çalışırken, geleceğimizi emanet edeceğimiz çocuklarımızın da eğitimini engellemektedirler.

Eğitimin her şarta, her koşul da verilmesi gerektiğini, bunun için gerekirse fedakarlık yapılabileceğini aldıkları pedagoji dersleriyle öğrenen bu öğretmenler, eğer siyasi emelleri uğruna bu eğitimi kesintiye uğratiyorsa, ne o öğretmene öğretmen derim. Ne de o sendikaya sendika derim.

Lütfen şöyle bir düşünün! Bu gün öğretmen maaşlarımız ne durumda. 2 bin liradan az alan bir öğretmen var mı? Birde bunların karı koca çalıştıklarını düşünün o eve her ay en az 4, 5 bin lira girmektedir. Ve bu öğretmenler az buldukları maaşları için çocuklarımızın eğitimini engellemektedir. Sendika ağaları denilen şahıslar bu gün milyar dolarlık villalarda nasıl oturuyorlar acaba? Az gelen bu ücretlerle nasıl yaptılar o villaları.

Sendikalar özlük hakları kısıtlanan çalışanlarının bu haklarını korumak için greve gider. Kusura bakmayın ama KKTC'de en rahat, en ballı çalışanlar da öğretmenlerdir. Yarım gün mesai için katlamalı tam günden ödenen tek çalışanlar öğretmenlerdir. Eğer onlar bu iki sendikanın yapmak istediğini göremiyor, Bu rahatlığın, bu bolluğun içinde hala greve gidiyorlarsa, işte ben onlara Eğitimin melekleri değil, olsa olsa eğitimin şeytanları derim.

Sendika ağaları bu grevi istese bile gidip gitmemek yine öğretmenlerin elindedir. Ya da yanlış icraatlarını gördükleri sendika başkanını alaşağı etmek te öğretmenlerin elindedir.

Yıllardır aynı eğitimi siyasete alet eden, sırtını Türkiye'ye, yüzünü e Rum'a dönen bu ağalar hala sendika başkanlığını sürdürüyorsa suçu o ağalar da aramamak lazım. Onları hala o koltukta tutan üyelere aramak lazım. Vatanını, milletini, Bayrağını seven ve bu bayrağın temsil edildiği en büyük kurumlardan biri olan Eğitim camiasından hiçbir öğretmenin bu sendikalara üye olamayacağını düşünüyorum.

Bence hükümet k Öğretmenlerin grev haklarına bir kısıtlama getirmelidir. Bu sözüm üzerine, "Kazanılmış haklar geri alınamaz" feryatlarının yükseldiğini duyar gibiyim. O zaman çocuklarımızın kazandığı eğitim hakkını bu sendika ağaları ve bu ağaların üyeleri olan öğretmenler nasıl engelliyorlar.

Bu kısıtlama nasıl olur dersiniz. Örneğin: süresiz grev yapamazlar, ders yılı içinde saatle sınırlı grevler haricinde greve gidemezler. Tüm sendikaların bir araya gelip, yurt içinde aldıkları genel grev kararından başka bir grevi tam gün olarak sürdüremezler gibi maddelerle bu kısıtlama getirilebilir.

Greve giden dört okulun öğrencileri pankartlar açarak öğretmen sendikası olmayı hak etmeyen bu iki sendikayı protesto etmişler ve kapılarına siyah çelenk bırakmışlar. Sözcüleri de okuduğu bildiride,

"Tarihin kara sayfalarına girmemeniz için, böylesine önemli ve ciddi bir yükü ileride kaldıramayacağınız düşüncesinden hareket ederek, okuma ve öğrenme hakkımızı elimizden almanıza müsaade etmeyeceğimizi bilgilerinize sunarız" diyerek tüm öğrencilerin duygularını dile getirmiş.

Güzel bir bildiri ve yerinde bir protesto ama ah be çocuklar siz ne yapabilirsiniz ki bu hakkın sizin elinizden alınmasına vesile olan sizin öğretmenleriniz. Kim bilir belki de anneleriniz, babalarınız da var bu öğretmenlerin içinde. Sizlerin yapabileceği bir şey yok. bu sorunu ancak Hükümet çözecektir. Hükümet işveren olarak lokavt hakkını kullanmalıdır.

Referandum döneminde de tüm okulların örgütlenmesine mitinglere gitmesine grev hakkından yararlanarak gidilmişti. O zaman da demiştik niçin Hükümet bu öğretmenlere lokavt hakkını kullanmıyor diye. O zaman bu konuya duyarsız kalınmasının acısını hala çekiyoruz. Bu gün de aynı durum söz konusu fakat hatalar devam edelmektedir. Bu hatalarımızın geleceğimizi etkilediğini görmek neden bu kadar zor anlamıyorum?

Ayla BERKİN

23.01.2011

RUM'UN ÇİFTE STANDARDI!

RUM'UN ÇİFTE STANDARTI

KKTC gazetelerinde çıkan iki haber Kıbrıs sorununun da hangi tarafın daha kötü niyetli, hangi tarafın çifte standart uyguladığını ortaya koymaktadır.

Birinci haber. BKP Genel Sekreteri İzcan Rum Yönetimi Başkanı Hristofyas tarafından İngiliz Okulu'nun Yönetim Kurulu'na atanmasıdır.

İkinci haber ise, Rum tarafındaki "Kıbrıs Üniversitesi" akademisyenlerinin, KKTC'deki üniversitelerle işbirliği yaptıkları, KKTC'deki üniversitelerin etkinliklerine katıldıkları iddia edilmesi üzerine Rum Eğitim Bakanlığı bu tür faaliyetlere karşı olduğunu açıklamıştır.

Alithia gazetesi; "İşgal Bölgeleri İle Üniversite Akademisyenlerinin İşbirliği... Eğitim Bakanlığı: 'Bu Tür Durumlar Sınırlı ve Şahsi, Ancak Mücadelemizi Yaralıyor' " başlıkları altında vermiştir haberi.

Evet, kısaca değindiğim bu iki haber den neyi anlıyoruz. Rum tarafı KKTC'ye ihanet içinde olan, Kendini Türk değil "KIBRISLI" olarak tanıtan kendi işbirlikçilerine kapıları sonuna dek açıyor. Fakat içlerinden çıkan işbirlikçilere de ateş püskürüyor.

Aslında Kıbrıs Üniversitesinden KKTC'de ki üniversitelerle ilişki içinde olan Rum akademisyenlerin de asli görevi buradaki gençlerin zihinlerini bulandırıp, tek devlet tek egemenlik tezini yaygınlaştırmaktır. Buna rağmen Rum tarafı korkmakta ve kendi akademisyenlerinin KKTC'de ki üniversitelerle ilişki içinde olmalarını istememektedir. Biliyorlar ki o akademisyenler KKTC'de faaliyetlerini sürdürmeye devam ederlerse Kıbrıs sorununa bir de bu yakadan bakmaya başlayacaklar ve belki de yıllardır süren bu uzlaşmazlığa kimin sebep olduğunu anlayacaklardır.

Peki, İzzet İzcan'ı niçin bu makama atıyorlar. Eğer KKTC de hiçbir şey yasal değilse. Tanınmayan bir yerin parti başkanıysa bu şahıs o adamı nasıl İngiliz Okulunun Yönetim Kuruluna atayabiliyor.

Neden atandığını da İzzet İzcan'ın 28 Ocak Cuma günü İnönü Meydanı'nda gerçekleştirilecek "Toplumsal Varoluş Mitingi"ne "kitlesel olarak" katılacağını bildirdiği yazılı açıklamadan anlayabilirsiniz.

BKP Genel Sekreteri İzzet İzcan yaptığı yazılı açıklamada, "mücadelenin; Ulusal Birlik Partisi (UBP) Hükümet'ini devirmekle sınırlı olmadığını" kaydederek, "Mücadelemizin esas hedefi; Kıbrıslı Türklerin gasp edilen siyasi iradesini geri alarak kendi kendini yönetmesini sağlamak, Kıbrıslı Türkleri yok oluşa sürükleyen ayrılıkçı rejime karşı, ülkemizi yeniden birleştirecek federal çözüme en erken zamanda ulaşmaktır" diyen İzcan'ın hedefinde Türkiye'nin olduğunu da anlamak zor olmasa gerek.

İzcan, "hükümetçilik oynayarak bir yere varılamayacağını, esas olanın; Ankara'daki Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) Hükümeti'nin dayatmalarına karşı toplumsal mücadeleyi geliştirmek; kapsamlı çözüme en erken zamanda ulaşmak olduğunu" söylerken neyi kast ediyor dersiniz.

Türkiye'nin dışlandığı "Birleşik Kıbrıs" ın oluşturulmasında üstüne düşeni yapacağını vaat eden bir Haini İngiliz okulunun Yönetim Kadrosuna tabii ki alır Hristofyas.

İşte çifte standart burada ortaya çıkıyor. İzcan gibi bir vatan hainini kabul eden Rum Yönetimi, Kendi akademisyenleri içinden vatan haini olmasalar bile KKTC Üniversiteleriyle yakın ilişkide bulunan akademisyenlerini tehdit ediyor.

Peki biz İzcan için ne yapıyoruz? Ya da İzcan gibiler için ne yapıyoruz? KKTC'nin tanınması, anlaşmalarda KKTC'nin esas alınması için ne yapıyoruz? Hangi kesin kararları alıp, bu kararlardan geri adım atmıyoruz tıpkı Rum tarafı gibi. 28 Ocakta yapılacak miting sonrasında bu güne dek neler yaptığımızı göreceğiz ve de anlayacağız.

Ayla BERKİN

24.01.2011

TÜRKİYE GÜNDEMİNDEN ÜÇ GÜZEL TABLO!!!

TÜRKİYE GÜNDEMİNDEN ÜÇ GÜZEL TABLO!!!

Bu gün yazımı kısa kısa özetlemeye çalıştığım birkaç konu da yazmak istiyorum. Zira gündem o kadar zengin ve renkli ki, bir konu üzerinde yoğunlaşmak beni tatmin etmiyor.

Birinci konu: Wikileaks’de yayınlanan bir belgeye göre Avrupa Birliği’nin Aralık 2004’te Türkiye ile müzakerelere başlanması kararını almadan önce Başbakan Tayyip Erdoğan’dan Ege’deki operasyonları askıya almalarını istediği, Erdoğan’ın o tarihteki AB Dönem Başkanı Hollanda’nın Dışişleri Bakanı Bernard Bot’a “Ordu benim kontrolümde olmadığı için uçuşları durduramıyorum” dediği.

Bu konuda yalan mı gerçek mi soruşturması yapılmasına gerek yok. Zaten Wikileaks belgelerinin gerçekliği ABD tarafından da kabul edildi. Gerçek olan Bu sözün ardında yatanlardır. Başbakanın kontrolünde olmayan bir Ordu ve bu ordunun Ege’de kasıtlı olarak operasyonlar yapıyormuş gibi algılanmasını sağlayarak, TSK’nın Ege de haksız duruma düşürülmesidir.

Ege’deki askeri operasyonları, Yunanistan Başbakanı Yorgos Papandreu, Erzurum ziyaretinde gündeme getirerek, Türk jetlerinin Yunan adaları üzerinden alçak uçuşlarını hedef alarak hesap sormuştu. Başbakan ise bu eleştirilere doğrudan yanıt vermemişti. Ancak bir gün sonra hükümet kaynakları tarafından basına TSK’nın Türkiye ile Yunanistan arasındaki ilişkilerin gelişmesini istemediği için bu tür olaylara imza attığı bilgisi sızdırılarak bir kez daha TSK’nın imajı zedelenmişti. Başbakan Tayyip Erdoğan’ın bir konuşmasında ülke ismi vermeden Türkiye’nin komşularıyla arasını bozmak isteyenler olduğunu söylemesi de bunun tasdiklenmesi olmuştu.

Kısaca Türkiye’nin önündeki iki engelden birisi Kıbrıs, Diğeri de Ordu olmaktadır. Daha açık söylemek gerekirse Kıbrıs davası da orduyla bağlantılı olduğuna göre asıl AB engeli Ordu oluyor. Ordumuz bu konu hakkında ne düşünüyor bilemeyiz ama, Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Selçuk Ünal’ın, Ege’deki uçuşların bakanlığın bilgisi dahilinde gerçekleştiğini söylemesi de düşündürücüdür.

İkinci konu: 'Ergenekon' davasının tutuklu sanıklarından Teğmen Mehmet Ali Çelebi'nin cep telefonuna yapılan yükleme ile ilgili. Polis bunun sehven yapıldığını söylüyor. Bu kadar mühim bir olayda sehven yüklemeler olabiliyorsa, kim bilir daha hangi suçlamalar sehven yapıp insanları günlük yaşamlarından etmiştir bu polis teşkilatı. Bu da gösteriyor ki art arda yapılan Ergenekon tutuklamalarında birçok insan sehven tutuklanmıştır. Polis teşkilatında sehven diye bir şey olamaz. Bu da “Ergenekon Terör Örgütünün” ne kadar düzmece bir olay olduğunu ortaya koyan delillerden birisi olarak sanırım Türk Polis teşkilatının tarihine geçecektir.

Üçüncü konu: “Varoş Çocuğuna Özel Öğretmen”. “Milli Eğitim Bakanlığı, Türkiye’de çoğu varoş ve gecekonduarda yaşayan, başarısız çocuklar için “özel öğretmen” projesi başlatılıyor. “Her Çocuk Başarır” sloganıyla, bu çocuklara okul saatleri dışında evde özel dersler verilecek. Öğretmenlerden “Başarı Timleri” kurulacak. NTV Haber” İşte teşkilat diye ben buna derim. Her eve bir öğretmen! Bu öğretmenler evde ne eğitimi verecek dersiniz çocuklara. “Teşkilat eğitimi”, “Tarikat eğitimi” “İkinci Cumhuriyet eğitimi” verecektir her halde.

Evlerde eğitim vereceğine, varoşlar da ki okulları güçlendirsene. Varoşlarda oturan ailelerin bütçelerini her okula giden çocuk sayısına göre desteklesene. Kırsal kesimde ki ve varoşları sıkı denetime alıp her çocuğun okula gitmesini sağlasana. Her köye bir okul, her köye bir yol yapsana. Asıl uygun olan, asıl devlete yakışan budur. Gecenin bir yarısı tek bir odada hem oturup, hem de yattıkları gecekonduarda ya da küçücük evlerinde nasıl ders verecek o öğretmen öğrenciye. Bu varoşa ve kırsal kesime hizmet değil, AKP’ye hizmettir.

Evet, işte size bu günün Türkiye’sinden üç güzel tablo, Yorumlarını da siz yapın.

Ayla BERKİN

27.01.2011

UYUMAYA DEVAM EDERSEK, UYANDIĞIMIZ DA ÇOK GEÇ OLACAK!

UYUMAYA DEVAM EDERSEK, UYANDIĞIMIZ DA ÇOK GEÇ OLACAK!

“Temelsiz. Kin dolu. Slogandan öte anlamı olmayan, fikirden uzak bir yazı.

Gözünüzdeki bandı çıkarmadan yazı yazmamalısınız...”

Bu sözler dünkü, “TÜRKİYE GÜNDEMİNDEN ÜÇ GÜZEL TABLO!!!” adlı yazıma gelen yorumların bir bakıma özeti.

Bu yorumlara cevap olarak Wikileaks belgesi gibi bir belgeyle cevap vermek istiyorum bugün. 4 Kasım 2002 tarihinde, henüz Başbakan olmamış AKP Parti Genel Başkanı sıfatını taşıyan, Recep Tayyip Erdoğan’ın ABD Savunma Bakan Vekili Dr. Paul Wolfowitz’e gönderdiği mektubu bir kez daha hatırlatmak istiyorum.

Bu mektubu, 24 Ocak 2004 tarihinde Ankara’da İşçi Partisinin Genel Merkezinde Sayın Doğu Perinçek basın toplantısına başlarken okumuştur.

O tarihte bu mektuba Erdoğan dâhil hiçbir merciden yalanlama gelmemiştir.

İşte o mektup:

“Dr..Paul Wolfowitz

Savunma Bakan Vekili

Pentagon

Washington DC, 20301

Ford

4 Kasım 2002

Değerli Dr.Wolfowitz,

Ülkelerimiz arasındaki tarihsel ortaklık ve dostluğun gelecekte de sürmesi ümidimi paylaşmak için, bu mesajımı ortak dostlar aracılığıyla doğrudan size ulaştırmak isterim.

Seçim sonuçlarının bizim genelkurmay saflarında biraz rahatsızlık yaratmış olabileceğinden, resmi konumunuz gereği, hiç kuşkusuz haberdarsınızdır. Bilmenizi isterim ki, onların Türkiye’nin müreffeh, seküler (çağdaş) ve birinci dünya topluluğunun güvenilir bir üyesi olması ümitlerini partim ve ben de paylaşıyoruz. Ve geçmişte hiç olmadığı kadar birleşmiş olan ülkemizin çıkarları için en iyisi olacak şekilde birlikte çalışabileceğimiz kanaatindeyim.

Bu amaçla, Org. Özkök ile mümkün olduğu kadar kısa sürede mahrem, özel bir toplantı yapabilmeyi ümit ediyorum.

Özel cep numaram şudur: 0533 7...

Bu yardım ve ülkeme geçmişte gösterdiğiniz dostluk için çok teşekkürler.

Sizinle kişisel olarak görüşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Samimiyetle sizin olan,

Recep Tayip Erdoğan

Genel Başkan”

Bu gün bu mektubu ifşa eden Perinçek Ergenekon Terör Örgütü kapsamında Silivri de tutukludur. Mektubun içeriği kadar bitiş cümlesi de çok anlamlıdır. “samimiyetle sizin olan” bu cümle, Türkiye’yi kimlerin yönettiğini, daha doğrusu kimlerin talimatlarıyla yönetildiğini göstermektedir. Wikileaks’ın o belgesi de bu mektubun doğruluğunu bir kez daha teyit etmiştir.

Özetle Türkiye, Washington’dan atanan Bir başbakanla yönetilmektedir. O Başbakan, Ordumuza ince ayar çekilmesi için Pentagondan yardım istemektedir. Türkiye Cumhuriyetinin Başbakanı Türk Milletinin değil, ABD’nin bir bendesi, bir memuruymuş gibi kaleme almıştır o mektubu. BOP’un Eş Başkanı olmak kolay değildi herhalde.

Dünkü yazıma o tür yorumları getiren arkadaşlar buna nasıl bir yorum getirecekler merak ediyorum.

Ayla BERKİN

28.01.2011

1938'den SONRA TÜRKİYE'DE YAŞANAN DEĞİŞİM

1938'DEN SONRA TÜRKİYE DE YAŞANAN DEĞİŞİM

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, Avrupa Birliği (AB) Başkanı Herman Van Rompuy ile birlikte Davos Zirvesi'nde katıldığı bir panelde, "Biz her zaman AB'nin büyük bir barış projesi olduğunu düşündük. Ancak genişleme süreci somut olarak kesildi" diye konuştu.

"Türkiye'ye AB'ye üye olamaz çünkü AB bir Hristiyan Kulübüdür" görüşünün çok yaygın olduğunu hatırlatan Babacan, "Bu bizim bakış açımıza göre çok çok tehlikli bir bakış açısı" dedi.

Sayın Babacan her halde şimdi Cumhurbaşkanı olan Sayın Abdullah Gül'ün, 1995 de, bizzat TBMM de Refah Partisinin bir milletvekili iken söylediği bu sözleri ya duymamış, ya da unutmuş her halde.

Sayın Gül o konuşmasında, AB'yi yerden yere vurup, "AB Hristiyanlar kulübüdür!" demiştir.

Babacan'sa "Bu bizim bakış açımıza göre çok çok tehlikli bir bakış açısı" demektedir. Şimdi bu sözlerden ne anlıyorsunuz. Dün Hristiyanlar Kulübü olan bu kuruluş şimdi ne oldu da birden bire "büyük bir barış projesi" oluverdi.

Evet, arkadaşlar, yıllardır Büyük Atatürk'ün ölümünün ardından, başlayan siyasi değişim, AB ve ABD bağımlılığının ardında yatanlara kısaca değinmek istiyorum. Bu hatırlatmadan sonra Sayın Babacan'ın, dün "AB Hristiyanlar Kulübüdür" diyen bu gün ise AB vazgeçilmezimizdir diyen Sayın Gül'ün, AB için neden böyle düşünmek zorunda olduğunu da bir kez daha göreceğiz.

ABD, 1949-1951 yılları arasında Türkiye'ye "Marshall Yardımı" olarak bilinen ekonomik yardımlar yaptı.

Marshall Planı; buna katılmak isteyen her Avrupa ülkesine Amerikan mali yardımı, malzeme ve makinesini öngörüyordu.

Bu anlaşma çerçevesinde, 1949-1951 yılları arasında Türkiye'ye yapılan ekonomik yardımlar sayesinde Türkiye, artık Batı yanlısı bir politika izlemeye başladı. 1948'de Marshall Planı'nın diyeti Türkiye'yi emperyalist tekellere açmakla ödenmeye başlanmıştır. Türkiye, ABD'nin bölgedeki taşeronudur artık. Amerikan sanayisinin bir pazarıdır. Bir borç tuzağı olan Marshall Yardımı ile Türkiye hibe adı altında borçlandırılmış ve ekonomisi adeta çökertilmiştir.

1946 yılında yapılan 10 milyon dolarlık anlaşma, ABD'nin işine yaramayan malzemeleri satın almamızı öngörüyordu. Bu anlaşmayla ABD'nin savaş artığı askeri malzemelerini almamız sağlanmıştı.

ABD Başkanı Truman, 12 Mart 1947'de Kongre'de yaptığı bir konuşmada, Sovyet tehdidine karşı hazırlanmış, kendi adıyla anılacak Truman Doktrini'ni açıkladı. Truman, ABD'nin "komünizm tehdidi" altındaki devletlere mali ve askeri yardım yapacağını söyledi. Truman'a göre Amerika, komünizm ile silahlı mücadele veren ve dış ülkelerin baskısı altında bulunan devletlere mali ve askeri yardım yapmalıydı (Burada kastedilen ülkeler Yunanistan ve Türkiye'dir). Bu anlaşmadan sonra sanayimizde ki tüm üretimler durmuş, ABD'ye bağımlı bir hale gelmiştik. Truman Doktrininden sonra gelen Marshall yardımı da bizi bütütün Avrupa ve ABD'ye bağımlı bir hale getirmişti.

Türkiye'nin bu günkü hale nasıl geldiğini, Marshall Yardımının ne olduğunu bize ünlü Amerikan tekeli Rockefeller'in dönemin ABD Başkanı Eisenhower'e 1956 yılında yazdığı mektup açıklamaktadır. Mektup şöyledir: "İktisadi yardımlarda, ABD'nin karşılık beklemeden yardım ettiği ve işbirliği yapmak isteğinde samimi olduğu intibası oluşturulmalı. Elimizdeki bütün propaganda imkanlarıyla durmaksızın, az gelişmiş ülkelere yapılan Amerikan yardımının karşılıksız bir yardım olduğunu, art niyet taşımadığını bütün kafalara sokmalı, bu konuda hiçbir masraftan çekinmemeliyiz. Bu arada ideolojik savaşa ara vermemeliyiz. Bu ülkelere yatırım yapan kapitalistlerimiz, teknik eksperlerimiz ve diğer uzmanlarımız az gelişmiş ülkelerin milli ekonomilerinin bütün dallarına girmeli, onları bizim çıkarlarımıza göre geliştirmelidir. Bu ülkelerdeki politik bakımdan güvenilir yerli işadamlarının ulusal çabaları da teşvik edilmelidir."

İşte 1938'den sonra Türkiye de başlayan değişim yıllar içinde gelişip, bu yıllarda da meyvelerini vermeye başlamıştır.

Ayla BERKİN

30.01.2011

BİR KEZ DAHA HAYKIRILDI TÜRK DÜŞMANLIĞI KKTC'DE!

BİR KEZ DAHA HAYKIRILDI TÜRK DÜŞMANLIĞI KKTC'DE!

Vah canlarım vah, Türkiye'yi kınayan pankart ve Rum bayrağı açan kışkırtıcıları kınıyorlarmış bu mitinge katılan bazıları.

Vah! Vah! KAMU-SEN başkanını da dövmeye kalkmışlar. Bazı sendikacılar Özkardaş'ı Baraka Kültür militanlarının elinden zor kurtarmışlar.

Kardeşim bu mitingde olanları ne kınamaya hakkınız var! Ne de eleştirmeye!

Hani bir sözümüz vardır "körle yatan şaşkı kalkar" diye. Sizde KTÖS ve diğer hainlerle greve giderseniz olacağı budur. Körle yatıp, şaşkı değil kör kalkmışsınız.

O sendikaların niyetleri belli, tek bir hedefleri var. O da KKTC'ni lav edip, Kıbrıs Cumhuriyeti ile birleşmek, Rum'un kucağına oturmak.

Siz niçin gidiyordunuz bu greve? Güya Hükümeti ve Hükümeti kemerleri sıkmaya zorlayan Türkiye Hükümetini protesto etmeye gidiyordunuz. Mitingin adı neydi "Var Oluş Mitingi" peki yıllardır bu sendika ağalarının KKTC'yi var etmek için çaba sarf ettikleri görülmüş mü? Hayır. Sürekli kime küfür etmişlerdir her grevlerde, kimin kapısı önünde bu grevi gerçekleştirmişler ve pis nefretlerini kusmuşlardır? Tabi ki Türkiye'ye küfür etmişler ve TC Büyük elçiliğinin önünde rezilliklerini, vatan hainliklerini sergilemişlerdir.

Bunu bile bile o Sendikalarla miting düzenlemek de neyin nesi oluyor acaba. Mitingin olaysız ve olgunluk içinde geçmesinden memnun olanlar da var. Daha nasıl bir olay yaşanacaktı acaba. Diyarbakır Belediye başkanı ağzıyla Türkiye'ye küfür ediliyor, yazmaya bile elimin varmadığı o pis kelime kullanılıyor tekme atan bir ayakla birlikte, Kamu-Sen'in Başkanını dövmeye kalktılar. Daha nasıl bir olay olacaktı acaba kan mı dökülecekti olay oldu demek için. Yapılan mitingün demokratik hak aramaktan çok uzak olduğu yandaş basının verdiği haberlerden ve köşe yazılardan da anlaşılmaktadır. Adamlar bu Var Oluş mitingünün asıl amacının Kıbrıslılığın kabul edilmesi olduğunu adeta destanlaştırarak yazarken gazetelerinde, günlerdir bunu işlerlerken birileri de olaysız geçti diyebiliyor.

Bu neyin Var oluşu? Rum'un egemenliği altında yok oluşun var oluşu mu? Türk adının silinip yerine KIBRISLILIKIN getirilişinin var oluşumu? Türkiye'yi inkâr edip, Rum'la, Yunanistan'la bütünleşmenin var oluşu mu?

Bu mitinge katılan katıldıktan sonra da kınayanlar size soruyorum bu neyin var oluşuydu da sizler bu mitinge katıldınız. Biliyor musunuz onlar bu mitingü 8 Ocak 1958 tarihinde yapılan mitingle özdeşleştiriyorlar. Adanın geleceğine kendi başına karar vermek isteyen ve Kıbrıslı Türkleri "adam yerine koymayan" Kıbrıslı Rumlara karşı ayaklanmalarına benzetiyorlar. O günlerde çıkan olaylardan Türkiye'yi suçlayıp, Kıbrıslı Türklerin Taksim rüyasıyla Kıbrıs Cumhuriyetine sırt çevirdiğini yazıyorlar köşelerinde. Tarihi değiştirecek kadar ileri gidiyorlar bu zavallı "KIBRISLILAR"

Peki, sizler ne yapıyorsunuz Var olmanın en güzel şekliyle taçlandırılmış cumhuriyetinize dil uzatanlarla, Devletinizi kabul etmeyenlerle bir olup, burada ki varlığımızı garanti altına alan Türkiye'ye nefretini yıllardır kismaya devam eden bir kitle ile mitinge gidiyorsunuz.

Mitinge gidenler düşünün bakalım yıllardır Türkiye böyle bir paketle KKTC idarecilerini zora soktu mu? Bunun bir nedeni olmalı diyor musunuz hiç. Neden böyle bir kısıtlamaya gidildi. O baharda Avrupa çığırkanlıkları yapanlar iktidar koltuğuna oturduktan sonra neden yapılmadı bu kısıtlamalar? Aksine AKP CTP el ele bu günleri hazırladılar. CTP'nin kadroları şişirmesine göz yuman AKP, şimdi neden birden bire UBP hükümetine böyle bir paketi dayattı. Çünkü Kıbrıs Türk'ünün KKTC'ye sahip çıktığını, Rum'un egemenliğine hayır dediğini görmüştü. Referandum öncesi yok ettiği kırmızıçizgilerin yeniden ortaya konulduğunu görmüştü. Yeniden KKTC'de suları bulandırması lazımdı ve bunu da içimizde ki işbirlikçiler sayesinde yapacağını da bildiği için katılımı daha da arttırabilmek amacıyla bu paketi yeni kurulan UBP hükümetinin önüne getirdi.

Tüm bunları bile bile hala bu mitinge var oluş diyenlerin, bu mitinge var oluşlarını inkar ederek destek verenlerin de KKTC'ye ve Türkiye'ye en ufak bir saygıları olmadığı da bir kez daha kanıtlanmıştır.

Ayla BERKİN

31.01.2011

KKTC'DE İHRACATIMIZ % 43 ARTMIŞ!

KKTC'DE İHRACATIMIZ % 43 ARTMIŞ!

“İthalat 2009'a göre yüzde 24, ihracat yüzde 43 arttı

KKTC'de 2010 yılının ilk 10 ayında gerçekleştirilen ithalat bir önceki yılın aynı dönemine göre yüzde 24, ihracat ise yüzde 43 oranında artış gösterdi.

Ticaret Dairesi'nin 2010 yılı Ocak-Ekim dönemine ait dış ticaret verilerine göre, bir önceki yılın (2009) aynı dönemine kıyasla yüzde 24 oranında artarak 1 milyar 238 milyon dolara çıkan ithalatın, yüzde 69'u Türkiye'den, yüzde 31'i ise 3. ülkelere gerçekleştirildi.

Geçen yılın aynı dönemine kıyasla yüzde 43 oranında artışla 79 milyon 136 bin dolara çıkan ilk 10 aylık ihracatın ise 49.1'i Türkiye'ye, yüzde 50.9'u 3. ülkelere yapıldı.”

Gazetemizde yer alan bu haberde bir şey dikkatimi çekti. İthalatı anladım. Yaşamımız için her şeyin ithal edildiğini görüyoruz. Hemen hemen iğneden ipliğe her şey ithal ediliyor. Gıda sektöründen, sanayiye, endüstriyel mallardan, teknolojiye, dek her şeyimizde ithal bulabilirsiniz de, benim dikkatimi çeken ise ihracatımızın da artmış olması.

Kuzum sakın beni yanlış anlamayın da biz ne ihraç ediyoruz yurt dışına. Ne üretiyoruz da, ne ihraç edeceğiz. Bildiğim kadarıyla ihracatımızın temel taşlarından bir iki tanesini sayarsak, Narenciye, patates, biraz da, o da Türkiye ile sınırlı kalan Hellim ihracatımız.

Narenciye üretiminin son yıllarda yok denecek kadar azaldığını, adanın en önemli ihraç ürünü olan bu sektörün yalnız Güzelyurt'la sınırlı kaldığını, diğer bölgelerde ise tamamen yok olduğunu biliyoruz. Demek ki bu alanda bir düşüş var. Patates ekimi de artık dış Pazar sorunu nedeniyle yok denecek kadar azaldığına göre, bu alanda da bir yükseliş söz konusu değildir. Kaldı bir tek Hellim ihracatımız. Demek ki Hellim üretimi ve tüketiminde rekor seviyeye ulaştığımız ki İhracatta artışı yakalamışız. Bu da sanayisi olmayan, üretimi tüketiminden az olan bir ülke için sanırım sevinilecek bir şeydir. En azından hayvancılık ve tarımda hala varlığımızı koruyabiliyoruz.

Şimdi birçok okurum bana kızacak. Yandaş medya yazarları gibi yazdığımı düşünecek ama. Ben Sadece KKTC'nin artık kendi ayakları üzerinde durabilmesini, Hükümetin yaptığı reform nitelikli hareketlerin daha iyi anlaşılabilmesi için bu şekilde yazıyorum. Gerçekleri acı da olsa her zaman yazmak gerektiğini düşünüyorum.

Daha önce ki yazılarımda da zaman zaman bu konuya değinmiştim. Türkiye'den gelen yardımların yanı sıra bizlerinde bir şeyler üretmesi gerektiğini söylemişim. Ne AB'den gelen yardımlarla, ne de Türkiye'den gelen yardımlarla KKTC'yi kalkındıramayız. Bu gelen yardımları, daha önce ki hükümet, KKTC'yi yok etme işlerinde harcadı, yeni yandaş zenginler yaratmak için kullandı. Kamuda yandaşları istihdam ederek, maaşlara fütursuzca zamlar yaparak, bütçeyi tamamen tüketti. Ülkeyi bir yangın ve talan yerine çevirdi.

UBP ise bu yangın ve talandan en az zararlı nasıl kurtuluruz savaşı verirken, Türkiye'nin de uyarılarını dikkate almak zorunda kaldı ve bu iyileştirici reformist hareketleri uygulamak zorunda kaldı.

İşte bu nokta da benim yukarıda yazdıklarım devreye giriyor. Eğer bizler sanayimizi güçlendirmiş olsaydık!

Narenciyemizi yok etmeseydik! Tarımda ve hayvancılıkta gerekli yatırımları yapıp, Türkiye'den gelen paraları bu alanda harcayıp, ihracatımızı bitirmeseydik! Tabi bunlar uzun yıllar içinde cereyan eden olaylardı. Hepsi bir iki yılda oluşmadı. Kısacası bizler hem hükümet olarak, hem de vatandaşlar olarak daha akılcı yatırımlar yapabilseydik, bu gün ne bu sıkıntıları yaşıyor olacaktık, ne de O KIBRISLILARIN pis hakaretlerine maruz kalacaktık. Ne Türkiye'ye dil uzatabileceklerdi. Ne de Bu gün o yangının küllerinden bir devlet yaratmaya çalışan hükümetimize dil uzatabileceklerdi.

UBP'nin payı yok muydu bu hezimetinde? Tabii ki vardı. O uzun yıllar içinde onun da bir takım hataları olmuştu. Belki bundan sonra da olacaktır. Ama o hataları bu gün telafi edebiliyorsa, etmek için bir çaba harcıyorsa bizlerin de sabırla bekleyip, ona destek vermemiz gerekmektedir. Unutmayalım ki o hiçbir zaman KKTC'den vazgeçmedi, geçmeyecektir de.

Ayla BERKİN

03.02.2011

TRODOS DAĞI ETKİNLİĞİNİN RUM YANDAŞI ÇIĞIRTKANLARI

TRODOS DAĞI ETKİNLİĞİNİN RUM YANDAŞI ÇIĞIRTKANLARI

Kıbrıs Rum Kesiminde, maalesef kendini Türk değil KIBRISLI görenlerin de katılacağı bir etkinlik yapılacaktı Trodos dağlarının zirvesinde.

Bu etkinlik nedir? AKEL'in gençlik kolu EDON'un "Yeniden Birleşme İçin Birlikte Savaşıyoruz, Taksime ve Milliyetçiliğe-Şovenizme Karşı" sloganıyla pazar günü gerçekleştireceği geleneksel Trodos gezisi.

Bu geziye kimler katılıyor? Kıbrıslı Türk gençleri kitlesel olarak katılacaklarmış. Daha başka kimler katılıyor KKTC'den? CTP, BKP, KSP ve YKP'liler katılacaktı.

Bu geleneksel Trodos gezisinde nasıl haykıracak bu katılımcılar.

"Bütün askerler dışarı, bağımsız Ada, Bu toprak onların ve bizimdir, elimizden alınamaz' diye haykıracaktı. Her iki taraftaki milliyetçiler ve şovenler Kıbrıs'ın bir vatan, Kıbrıslıların da tek halk kalacağını işitsinler diye.

"Sözde anavatanlarla" göz ucuyla bakmaya (dirsek temasında olmaya?) son verilmesinin ve müşterek menfaatlerin gözetilmesinin zamanın geldiğini haykıracaktı. Ana vatanlara yapışıp kalmanın mücadelelerinin siyasi zemininin altını oyacağını haykıracaktı. Kimle birlikte KKTC vatandaşı olan, yıllardır bu topraklarda burnu kanamadan, can ve mal güvenliği Ana vatan sayesinde garantiye alınmış fakat bunu inkar ederek Rum Yandaşlığına soyunan KIBRISLILARLA birlikte haykıracaktı.

Bu gezinin ana teması nedir. "Trodos gezisinin iki toplumlu faaliyetlerin halkın çıkarlarına hizmet etmesinin ötesinde Hristofyas hükümetinin ve Kıbrıs Rum tarafının hedef ve taleplerine de uygun olmasıymış."

Neymiş efendim? Halkın çıkarlarına uygun olduğu kadar Hristofyas Hükümetinin de hedef ve taleplerine uygunmuş. Peki, Hristofyas'ın hedef ve talepleri neydi. Ada da tek halk, tek devlet olması, Kuzeyde ki işgale son verilmesi, Anavatanın gelen soydaşların tümünün geri gönderilmesi değil miydi?

Peki bunu isteyen EDON ve Hristofyas, kendi taraflarında ki anavatan ve Rusya'dan gelen hatta Türkiye'den bile gelen (PKK'lı KÜRTLER) yerleşiklerini de yurt dışı edeceğini söylüyor mu? Kuzey işgal altında derken kendi işgalcilerini de atmayı düşünüyor mu?

Tabii ki hayır! Bunu biz söylüyoruz ama bu etkinliğe katılacaklarını söyleyen Kuzeyin hainlerinin de en azından bunu bir düşünmelerini isterdim.

Adamların açık açık "Hareketliliğin başarısı, Kıbrıs Türk toplumunun ilerici-barışsever güçlerinin, Türkiye'den kurtulmak için verdiği mücadele ve ortak vatan için ortak gelecek talep etme siyasi iradesini gösterir." Derken kendi anavatanlarından da kurtulmalarını niye dillendirmediklerini hiç sorgulama gereği duymayan o KIBRISLILAR nasıl bir oyuna kurban gittiklerini anladıklarında, Midyat'a pirince giderken evde ki bulgurdan da olduklarını anladıklarında son pişmanlık fayda etmeyecektir. Cezalarını yine o yandaş Rumlar verecektir. Bağımsızlığını yitirmenin, Rumlaşmanın ne demek olduğunu, anavatanın güvencesinden yoksun, can ve mal güvenliğinin Rumların eline kalmasının acısını anladıklarında acaba yaptıkları hatayı anlayabilecekler mi yoksa zaten çoktan Rumlaşmış mı olacaklar.

Evet, kendisini Türk görmeyen fakat Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetinin bütün nimetlerinden sonuna dek yararlanan gafiller! Rum' tek vatan, tek halk derken Türk milletini gözden çıkarırken hiç mi vicdanınız sızlamıyor. Hiç mi bu ada da akan kanlar yüreğinizi sızlatmıyor. O minicik bebekleri, 80'lik dedeleri nineleri toplu katliam çukurlarına atanların bu gün birleşmek için yandaşlığına soyunduğunuz Rumların eseri olduğu hiç mi aklınıza gelmiyor. Bunları göz ardı etmek demek insani duygulardan yoksunluk demektir. Rum'un yalnız kendi çıkarını düşünerek yaptığı bu etkinliğin taşeronları da sizlersiniz.

Ayla BERKİN

4.02.2011

PEMBELİ MAVİLİ ZARFLAR

Güneşe rağmen sert esen rüzgâr, ağaçların kuru dallarını haşince sarsıyordu. Rüzgârla kuru dalların bu haşın dansını seyrediyordum. Ağaç dallarını sarsan rüzgârın yarattığı hareketli manzarayı seyrederken, birden gençliğimin böylesine rüzgârlı bir gününde, aldığım ilk aşk mektubu geldi gözlerimin önüne. O pembe zarf ve esen rüzgâr, çok uzaklarda kaldığına inandığım gençliğime götürdü beni... Hayatımıza renk ve mana katan pembeli mavili zarflarla sevgiliye yazılan mektupların verdiği hazzı, bu gün ki elektronik postalarda yaşayabiliyor muyuz acaba. Bilgisayar âleminde bir şiiri bile ellerimizle yazmanın zevkine varamıyoruz. Şairin sayfasından copy paste yapıp elektronik posta ile istediğin yere saniyede gönderiyorsun. Çok ruhsuz. Kendinden bir şeyler katmadan. Uzaktan gelen mektupların merakla beklenmesi, Günlerin sayılması, artık unuttuğumuz çok güzel özelemlerdi. Zarfların üzerindeki pulları kesip saklamalar. Mektupları sakladığımız küçük süslü kutular anılarımıza karışırken birer nostaljik eserler oldular. Gelen mektupları beğenmemişsek, ya da bir anlık öfke yüzünden o mektupları yok etmemiz gerekiyorsa, önce öfkeyle o zarfı ve mektubu yırtmak, arkasından yakılan bir kibritin ateşinde o kâğıtların kıvrıla büküle yanışını seyretmekte, şimdi çok uzaklarda kalan, yinede düşünürken yüreğimizi sızlatan acılar oldular. Şimdi ise istenmeyen yazılar sanal âlemde bir tıklamayla yani delte yapmakla silinip gidiyor. Bu arada hayatımızın da en güzel yanlarını delte yaptığımızın farkına bile varamıyoruz. Bakın güzel ve nostaljik bir yazı yazmak istedim ama, sanal âlemden uzaklaşamıyorum. Hayatımızı tamamen teslim almış olan bu dünyadan ancak zaman zaman düşüncelerimizle uzaklaşabiliyoruz. Hayatımızı çok kolaylaştıran bu bilgisayar âlemi, bir yandan da içimizdeki romantizmi ve sıcaklığı aldı götürdü. Ben bilgisayarı çok sevmeme rağmen, gençliğimdeki o günleri de aramaktan geri kalmıyorum. İnsanlar o zamanlar sevgilerine çok büyük bir özen göstererek emek veriyorlardı. Bunun yanı sıra insanlar arasındaki ilişkilerde de çok daha candan ve çıkarıcı yaklaşımlardan uzak beraberlikler söz konusuydu. Gerek öğrencilik hayatlarında olsun gerekse iş dünyasında olsun insanlar bu gün olduğundan daha çok paylaşımcı idi. Sevginin paylaşıldıkça büyüdüğüne inanılıyordu. Nefretinde paylaşıldıkça biteceğine, yerini sevgiye bırakacağına inanılıyordu. Bizlerin gençlik dönemleri, sanki daha bir saflık doluydu. Hayatımızı bu gün ki gibi sanal sevgilerle değil gerçek sevgilerle yaşıyorduk. Sevmek için seviyorduk. Çıkar ya da üstünlük taslamak için sevmeyi tercih etmiyorduk. İşte bizim gençliğimiz böylesine güzelliklerle, sanal olmayan gerçek güzelliklerle doluydu. Şimdi çocuklarıma gençliğimizin o unutulmaz öykülerini anlatırken sanki bir masal dinlermiş gibi heyecan ve ilgi duyuyorlar. Tekrar tekrar anlattırıyorlar. Mesela bir mektup almanın bana tattırdığı hazzı onlara anlatmaya çalışmak gerçektende çok ilginç bir deney oluyor benim için. Ben bir yandan o günleri yaşarken, bir yandan da çocuklarıma kaybolmak üzere olan kültürümüze ait bir bölümü aktarmaktan büyük mutluluk duyuyorum. Evde çocuklarıma geçmişten söz ederken, o günün şartlarını, siyasi durumunu, hatta o olayın geçtiği gündeki hava durumunu bile en ince ayrıntılarına dek anlatırım ki çocuklar o yılları daha iyi anlayıp, kavraya bilsinler diye. Özetle biz bu gün geçmişimize özlemlerle bakarken bu günü yapay, yüzeysel olarak niteliyoruz. Bundan 30 sene sonra, çocuklarımızda bu günler için, bu gün benim kullandığım kelimeleri kullanıp, bu günler için “ah o günlerimiz ne güzel günlerdi” mi diyecekler acaba. Teknolojik açıdan, dünyaya erken geldiğime inanıyorum. Ama dünyanın her geçen gün değerlerini yitirdiğini görünce de geç geldiğime inanıyorum. Tarih kitaplarımız değiştirilse bile bizler geçmişimizi çocuklarıma unutturmamalıyız. [italik]

BIÇAK KEMİĞE DAYANDI HALA NE BEKLİYORUZ?

AKP'nin Genel Başkan Yardımcısı Ömer Çelik, "CHP halkı direnişe çağırıyor. Birilerini direnişe çağırarak için arkasında halk olması lazım. Sokağa çıkıp yürüseler arkalarında kendi partilerini bile yürümez" demiş.

Bu konuda ben de biraz tereddütteyim açıkçası. Öyle bir toplum olmuşuz ki hele şu internet sayesinde öylesine bir tembelleşmişiz ki. Yerimizden kalkmadan tüm dünyada olan biteni öğreniyoruz, yorumlarımızı yapıyoruz, gerekirse küfürde edip rahatlıyoruz. Yazılar yazıp içimizi döküyoruz. Sonra dönüp bu yazılarımıza yapılan yorumları inceleyip o yorum sahibisiyle bire bir fikir teatisinde bulunuyoruz. Eğer o gün yazılarımıza, yorumlarımıza olumlu yaklaşımlar görmüşsek, kendimizi vatan için iyi bir şeyler yapmış sayarak mutlu bir şekilde bilgisayarlarımızı kapatıp, günlük işlerimize başlıyoruz. Yani tüm mücadelemizi klavye üzerinde yapıyoruz.

Hiç kimse bu rahatlığı bırakıp ta meydanlara dökülmez. Hele hele meydanlara dökülenlerin akıbetini de görünce rumuzların arkasına saklanıp, internet aracılığı ile ucuz kahramanlıklar yapmayı tercih eder.

CHP ve diğer muhalefet partilerinin tabanları içinde aynı şey söz konusudur. Halkımız bıçağın kemiğe dayanmasını bekliyor internet üzerinde yapılan yorumlara bakıldığında. Oysa o sanal alemde çıkıp biraz da etrafımızda olan bitenlerle ilgilensek, o bıçağın kemiğe dayanmaktan da öteye geçip, kemiği kesmeye başladığını göreceğiz.

Çelik, bugün Mısır'da, Tunus'ta insanların kurtulmaya çalıştığı rejimlerin, Türkiye'de geçmişteki tek parti zihniyeti olduğunu söylüyor.

Tek parti zihniyeti Türkiye de hiç bitti mi acaba? Tek partili dönemden çok partili döneme geçildikten sonra bile Türkiye Tek parti dönemini yaşamaya devam etti. Çocukluğum, gençliğim ve orta yaş dönemlerim DP, AP ve ANAP partilerinin icraatlarını izlemekle geçti. Sözde var olan diğer partiler ise yan oyuncular olarak bu sözde demokrasinin içinde yer aldılar. Ara sıra Sol Parti iktidara gelse de sonuç yine değişmedi ve tek parti yönetimine geri dönüldü. Bu günde yine tek parti dönemini yaşıyoruz. Bu kez diğer dönemlerden daha da kötü bir demokrasiyle yönetiliyoruz. İnsan hak ve özgürlüklerinden dem vuran fakat bunları alabildiğine yandaşlar yaratmak için kullanan bir parti dönemini yaşıyoruz.

Bir zamanlar ülke sağ sol diye ikiye bölünmüştü, bu gün ise yeni yeni azınlıklar yaratılarak, birçok parçaya bölünüyor. Bir zamanlar, irticai hareketler, bunu çağrıştıran davranışlar suçtu. Bu gün ise Laiklik ve Atatürk ilke ve devrimlerine sahip çıkmak suç sayılmaktadır.

Çelik, "Orada o rejimlere karşı yürüyenler, Türkiye'de bir zamanlar yaşamış olan tek parti zihniyetine karşı yürüyorlar. Onların bugün direnişe çağırıldığı yerde, aslında bu bölgedeki halklar, Tunus'ta Mısır'daki halklar, demokrasi isteyerek, hürriyet isteyerek, değişim isteyerek, aslında Türkiye'deki gibi bir demokrasi, değişim, hak ve hürriyet düzeni istiyorlar" demektedir.

Sayın Çelik, acaba bu günkü Türkiye'de hangi hak ve özgürlükten bahsediyor. Silvri'de uydurma iddianamelerle, özgürlükleri kısıtlanmış askerlerin mi? Gazetecilerin mi? Bilim adamlarının mı? Sanatçıların mı? Korkusundan sesini çıkaramayan halkının mı olmayan özgürlüğünden bahsediyor.

Bu gün Mısır'da Tunus'ta ayaklanma varsa Türkiye gibi olmak içinse eğer bu ayaklanma, Sayın Çelik'in savunduğu demokrasi için değil, Türkiye'nin AKP'ye rağmen hala laik bir rejimle yönetiliyor olması, bu ülkelerin Türkiye'yi örnek almalarının nedeni olabilir.

Yoksa Sayın Çelik'in belirttiği gibi Türkiye de örnek alınacak bir demokrasi yoktur. Bizim anladığımız anlamda hak ve özgürlüklerin kısıtlanmadan sonuna dek yaşandığı bir demokrasi anlayışı da her geçen gün biraz daha dibe batmaktadır.

Birakin toplumsal olarak demokrasinin kısıtlanmasını, bireysel olarak bile demokrasiyi yaşamak imkânsızlaşmaktadır Türkiye'de fakat biz hala bunu göremiyoruz. Hala bıçağın kemiğe dayanmasını bekliyoruz.

Ayla BERKİN

06.02.2011

OYUNA GELMEYECEĞİZ!

OYUNA GELMEYECEĞİZ!

Türkiye Başbakanının, en son 28 Ocakta terbiyesizliklerini ortaya koyan Sendika ağalarına yönelik sözlerini çarpıtarak, tüm Kıbrıs halkına mal etme girişimleri, yeni bir kışkırtma hareketinin başlangıcı gibi görünmektedir.

Ağızlarından köpükler saçarak Türkiye'ye saldıracak yeni bir konu bulmanın mutluluğu içinde tüm kadro saldırıya geçmişlerdir.

Aklı başında hiç kimse Başbakan Erdoğan'ın o sözlerini tüm Kıbrıs halkına mal etmez. Ortada bir eylem var. Bu eylem de açılan pankartlar var ve bu eyleme katılan bireyler var.

Bu eylemde atılan sözler, açılan pankartlar, bu eyleme gitmeyen ve de desteklemeyenleri kapsar mı?

Tabii ki hayır!

O eylemde hedef alınan ve terbiye sınırlarını aşan hakaretin muhatabı olan Türkiye Başbakanının o hakaretlere cevap vermesi kaçınılmaz değil midir?

Evet!

Peki, Başbakanın sözlerinin muhatabı kimlerdir?

O eylemde Türkiye'ye hakaret eden pankartları açan kimlerse, hakaret dolu sözleri söyleyen kimlerse onlar değil midir?

Evet!

O halde yarası olan gocunur deyip, bu kışkırtmalara kulak asmamalı Kıbrıs halkı. O sendika ağalarının peşinden koşmayanların gocunacak bir şeyi yoktur. Başbakanın sözlerinin tüm Kıbrıs halkını rencide etmesi diye de bir şey söz konusu değildir.

Şunu unutmayalım söz sahibini bulur. Nitekim her iki tarafında sözü sahibini bulmuştur. Ağalar adadan Türkiye'ye nefretlerini kusmuştur. Bu sözlerin hedefi tüm Türkiye'dir. Nefret edilen yer Başbakan değildir. İstenmeyen Türkiye'nin bütün kurumlarıdır. Askeridir, Vatandaşdır, Büyük Elçiliğidir.

Fakat Başbakan Erdoğan'ın bu sözleri bir tek o eylemde yer alan, o lanet pankartları açan ve o pis sözleri söyleyenlerdir. "Sen kim oluyorsun be adam" dediği kim olduğunu çok iyi biliyor. Fakat bunu hiç üstüne almayarak, büyük bir pişkinlikle KKTC halkını kışkırtmaya kalkması da, bu nefreti de, Rum yandaşlığını pekiştirmek olan oyunun bir parçasıdır.

Utandıran Trodos dağından Türkiye askerini çek, düş yakamızdan diye bağıracaklarını söyleyen, Kıbrıs halkının yüz karası olan birkaç çapulcuya her akli başında insan aynı soruyu sorar, "sen kimsin be adam"

Türkiye'nin parasıyla beslendiğiniz yalan mı? Hani sanayiniz? Hani ticaretiniz? Hani tıkr tıkr işleyen yatırımlarınız. Neyiniz var. Bütün gücünüzle ekmek elden su gölden yiyip içip yan gelip yattığınız Kamu sektöründen başka neyiniz var. Pardon unuttum bir de AB'niz var. AB'den Türkiye'ye küfür etmek için aldığınız paralarınız var. STK'larınız var (mantar gibi çoğalan STK Sivil Toplum Kuruluşları) bunlar sayesinde cebinize giren paralar var.

Mısır'dan, Tunus'tan etkilenererek KKTC'de de bir ayaklanma başlatma girişimleri yankı bulmayacaktır. Duyarlı Kıbrıs halkı bu oyuna gelmeyecektir. KKTC'de bu oyun tutmayacaktır. Daha önce de denendi ama sonuç hüsrarla bitti.

Ne olursa olsun Türkiye ve KKTC etle tırnak gibidir. Ayrılamazlar! Onları ayırmaya kalkmak çok acılı olur.

KKTC halkının, Anavatana bağlı olan halkın bu kışkırtmalara gelmemesi, tüm bunların yeni bir AB ve Rum oyunu olduğunu bilmesi gerekir.

Unutulmasın ki onurdan haysiyetten bahseden tüm basın ağaları, sendika ağaları ve uyduruk parti başkanları, TSK'ları, Küfür ettikleri Türkiye'nin parasının yanı sıra, Kimliklerini inkar etmeleri için verilen, AB'nin ve Rum'un da parasını yiyerek semirmektedirler. Onur ve haysiyet neresinde bunun.

Artık Anavatan'a bağlı bizlerinde onların ağızıyla cevap verme zamanı gelmiştir "HAÇANA BİR"

Ayla BERKİN

07.02.2011

YARIM KALAN SEVDALARIM

YARIM KALAN SEVDALARIM

Biliyor musunuz hep sevdalarım yarım kaldı. Sevemedim doyasıya hiç kimseyi. Ya sevdim sevilmedim, ya da sevmeden sevildim sevginin tadına varamadım.

İçimin kıpır kıpır ettiği günlerde bile hep hayal kırıklığı yaşadım sevgiden yana. Başlarken yeni güne, içimde yeni umutlar filizlenirdi gün batımına dek... Gün batımında aradığım sevgiyi sevgiliyi bulamadan, veda etmek zorunda kalırdım o güne... Bu vedadan sonra yeniden aşkların en güzelini yaşadığım hayallerime daldım gecenin karanlığında, yatağımın sessizliğinde.

Bazen, Anadolu'nun şirin bir köyünde, 13, 14 yaşında, zülüfleri hilal kaşlarının üstüne düşmüş bir köylü güzeli olurum. Yemeniler bağlardım telli başıma. Edalı işveli yürürken köyün orta yerinde ki çeşmeye doğru, karşımdan gelirdi kasketini yana indirmiş, beyaz gömleğinin yakasını ceketinin üzerine çıkarmış, kara yağız delikanlı. Köyün en yakışıklısı hem de en gözü karası. Sabahın erken saatinde bülbüller öterken bahçelerde bilirmiş de geleceğimi yolumu gözlermiş.

İkimizin de yüreği bir kuş olup uçarmış sanki göğüslerimizden. Her gün yeniden sevdalanırmışız o çeşme başında. Bakışlarımızla anlaşır, sessizce sözleşmişiz yarın yine aynı saatte buluşmaya.

Hayal ya bu hele bu hayal yatakta kuruluyorsa hiçbir zaman sonunu getiremez insan. Hayalenin en tatlı yerinde dalar gidersin uykuya. Fakat mutlu bir uykudur o gündüz yaşadığın umutsuzluk yerini hayalide olsa bir sevgiliye bırakmıştır.

Bazen de, gerçekte çok istememe rağmen, gidemediğim, özlemine çektiğim Üniversite kampüsünde bulurdum kendimi. Çalışkan bir öğrenciyimdir artık. Arkadaşlarım vardır. Şiirler okuyup, şarkılar söylediğimiz gruplarımız vardır. Romanlardan, yazarlarından, ana fikirlerinden bahsedersiz o romanların. Kimimiz düzene karşı çıkar, kimimiz de onlara karşı çıkarız, bölünürüz kutuplaşırız. Ama sonunda aşta sevgide buluşuruz ve de anlaşırız. Bu kez sevdiğim bir idealisttir. Fırtınalı bir aşktır bu... Biraz da maceralıdır... Heyecanlıdır... İdealleri uğruna sevdiğini söyleyemez, ne kadar çok sevildiğini bilse de. Onu nasıl ikna edeceğimin yollarını ararken yine yarım kalır aşkım. Sevgim. Çünkü yine uykunun o dayanılmaz cazibesine esir olurum hayalimin en can alıcı yerinde.

Bazense çok daha uçuk kaçık olur hayallerim. Normal yaşantımın tamamen aksi bir kişiliğe bürünürüm hayalimde. Çok modern, hayatı hafife alan, bir çiçekle yaz geçmez felsefesini benimsemiş bir deli fişek kız oluveririm. Altımda son model bir araba, nerde akşam orada sabah yaşarken, birden bire onu görürüm mola verdiğim bir kır kahvesinde. Tek başına oturmaktadır masada, dalgın dalgın çayını yudumlamaktadır. Bana bakar fakat görmeyen bir bakıştır o. Buradan çok uzaklarda olduğu bellidir. Delifişek beni bu çok etkiler. Nasıl olur bir erkek bana bakacak fakat görmeyecek. Mutlaka ona kendimi göstermeliyim. Ben bunu nasıl yapacağımı düşünürken, birden onun bana baktığını görürüm. Bu kez gerçekten görerek bakmaktadır ve o anda ikimizin de yüreğine bir yangın düşer. Ben aradığım sevgiliyi bulduğumu anlamışımdır. Sıra onu çözmeye gelmiştir. Onun gözlerindeki kederin nedenini öğrenmeliydim. Bakışlarımızla anlaşmıştık yine köy çeşmesinin başında olduğu gibi. Usulca yanına gidip, "oturabilir miyim?" diye sorduğumda, onun bana evet, ya da hayır dediğini duyamadan bu hayalimde son bulur. Yine uykuya dalıp giderim.

Gerçek tamamen bunun aksiydi hayatımda. Hayallerimi hep ben yönetirken hayatımı ise hep başkaları yönetmiştir. Bu önceleri ailem olmuştur. Daha sonra eşim, daha daha sonra ise çocuklarım olmuştur. Ben hep birilerinin isteklerini arzularını yerine getirmek için yaşadığımı yıllar sonra anladığımda o hayallerinde bir anlamı kalmamıştı. Çünkü zaman ve mekân daralmıştı artık.

Hayatımız o hayallerim gibi tamamlanmadan her hangi bir yerinde uykuya dalarcasına bitecek. Sona ermeden sonlanacak tek şey hayatlarımız olsa gerek.

KKTC'DE "TAHRİR MEYDANI" BENZETMESİ YAPANLARA DİKKAT!

KKTC'DE "TAHRİR MEYDANI" BENZETMESİ YAPANLARA DİKKAT!

Aşağıda iki ayrı yazıdan alıntılar var. Her ikisi de Türkiye medyasında kendine yer edinmiş iki ayrı şahsiyetin kaleminden çıkma yazılar.

"Ancak şu da bir gerçek ki, ilan edildiği 1983'ten bu yana Türkiye dışında hiçbir ülke tarafından zaten tanınmayan KKTC'nin, egemenliği ve bağımsızlığı bugünlerde git gide daha da şüpheyile karşılanır hâle düştü. Bu "düşüş"ün tamamıyla Türkiye Hükümeti sayesinde veya yüzünden gerçekleştiğini söylemek abartılı olmaz." Yeni Düzen Gazetesi. NTV Burak Cop.

"Kıbrıs'ın kuzeyini aldık belki ama hiçbir zaman aldığımız toprakları Kıbrıslılara geri vermedik. Kıbrıs'ın bir ülke, Kıbrıslıların bir kültürü, dili olduğunu görmezden geldik." Yeni Düzen Gazetesi. Radikal Cüneyt Özdemir.

Birinci yazının sahibi Burak Cop yazının tamamında Kıbrıs'ın Kuzeyinde var olan devleti inkar ediyor. Burasının Kıbrıs'ın kuzeyi olduğunu vurguluyor. Ve yazının sonunda kuzeyde yaşayan halkları Lefkoşa'nın Tahrir Meydanına davet ediyor. Var olan devleti diktatörlüğe ayaklanmaya çağırıyor. Halkı ayaklanmaya davet ederken, Türkiye'nin dayattığı paketlerden dem vuruyor ve bu karşı gelişin siyasi değil ekonomik olduğu görüşünü savunuyor. Arkasından da Birleşik Kıbrıs propagandası yapıyor ve yukarıya aldığım bölümde ki, ne yazık ki benim de doğru bulduğum acı gerçeği dile getiriyor.

Evet 1983'ten beri Türkiye Kıbrıs'ın tanınması için ne yaptı. Biz ne yaptık. Bir devlet kurduk ama bu devleti kendimizden başka kime tanıtılabildik. Hoş kendimiz bile tam manasıyla tanımış değiliz ya. En azından kendimiz, Türkiye de dahil, eğer KKTC'yi hepimiz canı gönülden tanımış olsaydık. Bu devletin kuruluş maksadını görüşmelerde elimizi güçlendirecek bir koz olarak görmeseydik. Bu devletin bekası için canla başla çalışsaydık. Ekonomimizi güçlendirseydik, Lefkoşa'nın Tahrir Meydanı olmasına da izin vermemiş olurduk. Bu meydana çıkanların "Varoluş" adı altında devletimizi yok edişlerine, Rum'a peşkeş çekmelerine de izin vermemiş olurduk.

Ne yazık ki şimdi bu yazılanları okudukça kendi kendime "Allah Kahretsin" diyorum. Tüm bu yazılanlarda gerçek payı var ve o KIBRISLILAR asıl maksatlarını bu gerçeklerin arkasında gizleyerek hedeflenen noktaya doğru yürüyorlar.

Cüneyt Özdemir'in yazısı da bir başka yönden KIBRISLILIKI savunuyor. Kıbrıs'ta sanki ayrı bir ırk varmışçasına edebiyat yapıyor. "Kıbrıs'ın kuzeyini aldık belki ama hiçbir zaman aldığımız toprakları Kıbrıslılara geri vermedik. Kıbrıs'ın bir ülke, Kıbrıslıların bir kültürü, dili olduğunu görmezden geldik." derken adada Türk değil ama KIBRISLI diye bir ırkın varlığını kabul ediyor. Bunca kendisine aydın diyen insanın nasıl olup ta hala Kıbrıs'ı tek bir ülke olarak görmelerini anlayamıyorum. Kıbrıslıların tek bir dili, tek bir kültürü olduğunu savunduklarını anlayamıyorum.

Her iki Ülkenin, daha açık söylemem gerekirse Türkiye ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetinin Değerli yazarları değerli kalemşörları, lütfen artık şu yattığınız daha doğrusu, yatırıldığınız gaflet uykusundan uyanın ve etrafınıza bir bakın. Kıbrıs adasında iki ayrı ülke var. İki ayrı dili konuşan insanların meydana getirdiği iki ayrı devlet var. Maalesef her ne kadar görmek istemeseniz de iki ayrı kültür var. Sizlerin asıl görmek istemedikleri bunlar.

Şimdi her iki yazının da ana fikrine bir bakalım. Her ikisi de Türkiye'yi suçluyor. Her ikisi de Türkiye'nin ada üzerindeki varoluşunu kabul etmiyor. Buna karşın Kıbrıs cumhuriyetini adanın tek hakimi olarak kabul ediyorlar ve Kuzeyde yaşayan Türklerin, Bu cumhuriyetle birleşmesini savunuyorlar.

Evet, ana fikir olarak daha da uzatabiliriz bu değerli yazarların anlatmak istediklerini ama köşeme sığmaz. Tek bir şey söylemek istiyorum. Bu gidişatın hiç iyi olmadığını, Ortadoğu da ABD tarafından düğmeye basıldığını BOP'inin final startının verildiğini bilmemiz lazım. Taşlar yerinden oynadı ve ülkelerin temelleri bir bir düşüyor. ABD istediği düzenlemeyi yapmaktadır. Unutmayalım ki bu düzenleme içinde Türkiye ve Kıbrıs'ta vardır. Ne yazık ki Kıbrıs adasının konumu bu düzenlemede en önemli yerdedir. ABD'nin batmayan uçak gemisi, ya da yeri sabit ve meskun 6. Filosu olmak istemiyorsak önce devletimize, daha sonra hükümetimize, en önemlisi de Türk kimliğimize sahip çıkmalıyız.

Ayla BERKİN

16.02.2011

ŞEYTAN'DA BİR MELEKTİ

Hayatımı anlattığım kitabımın giriş bölümünden de anlaşılacağı gibi sevgi kavramının bir aile içinde nasıl yozlaştırıldığını eğer bu kitabı okuyabilirsiniz göreceksiniz.

Bu yazımı kitabımın reklamını yapmak için yazmıyorum. Uzun süredir niçin yazılarıma ara verdiğimi anlatmak için yazma ihtiyacı duydum. Kitabımın hazırlığı için çalışıyordum.

ŞEYTAN'DA BİR MELEKTİ

GİRİŞ

Sevmek bir tutkudur gülüşlerde.

Yaşamak bir güzelliştir düşlerde.

İnsan sevmelidir doyasıya,

Yaşmalıdır dünyayı tüm bakir güzelliklerle.

“Mutluluk, varacağımız bir istasyon değil, bir yolculuk biçimidir” demiş Montesquieu. Bu sözden yola çıkarak bende diyorum ki, mutluluğu yaşam biçimine dönüştürebilmek için önce sevmeyi bilmek gerekir.

Sevmek kimine göre ölümüne kadar, kimine göre de sevildiği kadardır. Sevgi insanı insan yapan en yüce değerdir.

Dünyayı seven, yaşamayı seven, sevgi dolu yürekleri hiç bir acı, keder bu sevgilerinden vazgeçiremez.

Baharda yemyeşil kırlarda dolaşırken kokladığımız çimenlerin, o taze ve çiğli rayihaları, içimizi doldurmuyorsa.

Gökyüzünün alabildiğine maviliğinde bembeyaz kar kümeleri gibi duran bulutların o şahane manzaraları hayal

âlemimizi zorlamıyorsa. Tüm bunların verdiği hazzı doyasıya yaşayamıyorsak, dünyayı gerçekten anlayıp, sevebilir

miyiz? Dünyayı sevmek demek, dünyada yaşadığını anlamak demek çok küçük ama gerçekte çok büyük manalar

saklayan minik güzelliklerdir. Örneğin: bazen yüreğimizi derinden sızlatan, bazen de içimizi kıpır kıpır oynatan bir

müziğin tınısı, bir kelebeğin ve arının çiçeklerle dansı. İnsana sevginin kapılarını açmaz mı?

Hayatımız belki iniş ve çıkışlarla dolu olabilir. Ama biz bütün bu engelleri sevginin gücüyle aşmalıyız. Sevginin

aşamayacağı hiç bir engel yoktur. Ama bu sevgi karşılıklı olmalı. Nasıl doğayı sevip koruduğumuz zaman o bize bin bir

çeşit nimetlerini sunuyorsa, insanoğlu da bir birini severken karşılıklı sevip birbirinden güzellikleri esirgememelidir.

Yaradılış itibarıyla sevgilerin en kutsalıyla donatılan bir annenin sevgisi neyle ölçülebilir. Koruyucu ve himaye edici bir

sevgiye sahip olan babanın himayesinde yaşamak kadar güven verici bir yer var mıdır? Dert ortağı, sırdaş, neşede ve

kederde beraber ağlayıp, beraber gülen kardeşliğin yerini başka bir sevgi alabilir mi? Fakat bazen yine aynı bireyler

sevgiyi hiç acımadan bencil duygularına alet ederek, bu kutsal kavramı nefrete, acıya dönüştürmektedirler. İşte bu

noktada mutluluk varılacak bir istasyon değil bir yolculuk biçimi olmaktadır.

Şeytan da Bir Melekti kitabımdan kısa bir pasaj

Jandarma karakoluna geldiğimizde saat dörde geliyordu. Mersin’den geleceğimiz bildirilmişti. Komutan yanımıza iki jandarma verip bizi savcıya yolladı.

Cumhuriyet savcısı Sami Bey, yıllar önce Erdemli’ye geldiğinde uzun zaman otelde kalmıştı. Onun çamaşırlarını yıkayıp, ütüsünü yapmışım. Yani Savcı Bey bizi yakından tanıyordu. Daha sonraki yıllarda ise, Erdemli Ortaokulu’na İngilizce öğretmeni olarak gelen ve benim de İngilizce öğretmenim olan Serpil Hanımla evlenmişti.

Savcı, iki jandarma arasında geldiğimizi görünce, önce ne olduğunu anlayamadı. Hayretle yerinden kalkıp bize doğru geldi. Benim perişan halim dikkatini çekmişti. Jandarmalardan biri, elindeki dosyayı savcıya verip, sert bir selam verdikten sonra dışarıda bekleyen arkadaşının yanına döndü. Kapının dışında bekleyeceklerdi.

Savcı Bey ne olup bittiğini anlamak için, bize soru sormadan elindeki dosyayı incelemeye koyuldu. Raporu okudukça adeta renkten renge giriyordu. Arada bir okumayı bırakıp bir anneme, bir de bana bakıp, kafasını sağa sola sallayarak tekrar okumaya devam ediyordu. Savcı da anlamıştı annemin bu işteki rolünü. Raporu okuyup, bitirdikten sonra kâğıdı masanın üzerine atıp, çok sert bir tavırla döndü ve öylesine bir öfke ile bağırmaya başladı ki korkudan yerimden sıçramışım. Annem ise savcının karşısında ezildikçe eziliyor, kafası yerde savcıyı dinliyordu.

Savcı Bey ne kadar kibar ve centilmen bir insansa işinde de bir o kadar o kadar sert ve affetmeyen biriydi.

“Fatma Hanım, bu raporda seni suçlayan bir ifade yok ama olayın gidişatına bakılırsa Ayla’nın kaçırılmasında senin de parmağının olduğ anlaşılıyor. Sen nasıl öz be öz kızına böyle bir tuzak kurabilirsin? Sende hiç Allah korkusu yok mu? Bu kız okula gitmiyor mu? Bu kızın istikbaliyle böyle oynama hakkını sana kim verdi? Bir annenin babanın yegâne görevi evlatlarını okutup, kendi ayaklarının üzerinde durmalarını sağlamak değil midir? Sen ne yapmışsın? Okuyan, hem de başarılı bir öğrenci olan kızının tüm hayatını, kendi cehaletine kurban etmişsin. Bu hiç olmadı Fatma Hanım. Sen çok büyük bir günah işledin. Çok büyük bir suç işledin. Şimdilik seni vicdanınla baş başa bırakıyorum. Tabii eğer vicdanın varsa, çünkü bu yaptığın vicdana sığacak bir şey değil.”

Sözlerini bitirdikten sonra gerekli işlemleri yaptırıp, jandarmaya da gerekli talimatları verdikten sonra tekrar anneme bağırdı.

“Fatma Hanım, şimdilik senin adına ben de Mersin Jandarma Komu- tanı gibi bir suçlama getirmedim. Bunu seni düşünerek yaptığımı sanma. Kamil Efendi ve o hayatını yaktığın kızına daha fazla utanç yaşatmamak için yaptım. Fakat bundan sonra aklını başına topla, bir daha böyle bir suça tevessül etme, zira hapishanede çok uzun zaman kalabilirsin” dedi.

Ne yazık ki tüm bu sözler annem üzerinde hiçbir etki yapmamıştı. Yapmayacaktı da. Annem belki de içinden ‘Bu gün olmadı ama vazgeç- medim. Bu işi bitireceğim!’ diye geçiriyordu. Aksi takdirde bu kadar azara, bu kadar hakarete tahammül edemezdi.

15 TEMMUZ BİR DARBE TEŞEBBÜSÜ MÜYDÜ?

15 TEMMUZ BİR DARBE TEŞEBBÜSÜ MÜYDÜ?

O kara günden arta kalanlar; O gün yakınlarınızın niye öldüklerini hiç sorguladınız mı? Şöyle bir düşünün lütfen. Askeri darbe olurken sivillerin sokağa çıkmaları için çağrı mı yapılırdı. Yoksa evlerinizden çıkmayın mı denirdi. Darbe yapılırken hangi komutan askeri okul öğrencilerini Kullanırdı. Ve bu darbe herkes işinde gücündeyken, Trafiğin en yoğun olduğu saatte mi yapılırdı. Ey halkım niye bunları sorgulamıyorsun da hala körü körüne yakınlarınızın bile bile ölmesine sebep olan, bu adına kalkışma dedikleri sözde darbeye inanıyorsunuz. Sizin canlarınız Yok olup giderken sizleri sokağa çağırın Cumhurbaşkanı yerini ve imajını daha da arttırıyordu. Bunu da göremiyorsunuz değil mi? O darbe yaptığını söyledikleri askerleri ordunun içine kim yerleştirmişti. Yandaş olmayan basın F tipi yapılanma var ordunun içinde derken aynı hükümet bunu yalanlamıyor muydu? Yalnız ordunun mu polisin, yargının ve Meclis'in içine de yerleştirilmişti o F tipi dediğimiz elemanlar. Peki bunları kim yerleştirmişti. İşte sizi o kara gecede sokağa çıkmanız için çağrı yapan Cumhurbaşkanıydı tüm o yapılanmayı ordunun, polisin, yargının içine yerleştiren. Meclis'i saymama gerek Yok. Bir tane millet vekili gösteremezsiniz Fethullah Gülen'e methiye düzmemiş, onu ziyarete gitmemiş. Fakat menfaat paylaşımında sorun yaşanınca kandırıldık diyen de yine onlardı. Başta Cumhurbaşkanı. Arkasından bu darbe kotarıldı ve Saygı değer Hoca Efendi FETÖ Diye adlandırılıp terörist ilan edildi. Bunu da sorgulamıyorsun güzel halkım. Yaşanan bunca olayı Niçin akıl ve mantık süzgecinden geçirmeden körü körüne biat ediyorsun.

Evet yaşananlar çok korkunçtu fakat bunun yaşanmasına zemin hazırlayanlar daha da korkunç.

15 Temmuz Türkiye tarihine çok kara bir leke olarak geçmiştir. Asker ve sivil onlarca can gitti. Arkasından yüz binlerce insan işinden aşından oldu. Bu işin asıl başrol oyuncularını kandırıldık deyip temize çıkıldı. Kardeşim ey güzel halkım ilkökul mezunu bir adam koca bir ülkeyi yöneten en baştaki adamı ve taifesini nasıl kandırır. Bunu olsun sorgula. Eğer bu kadar kolay kanıyorsa ona bu devlet nasıl emanet edilir. Bir de bunu düşün.

DOĞU AKDENİZ'DE SULAR ISINIYOR!

Hükümet içerideki sorumsuz uygulamalarına ek olarak bir de Akdeniz'de tehlikli oyunlar oynuyor. Sondaj Gemisi Fatih'i Yedinci parsele demirledi. Peki bunu yapmak için hangi kıyıdaş ülke ile yetki alanlarını belirlemek için ikili anlaşmalar yaptık. Türkiye Münhasır Ekonomik Bölge (MEB) ilan etmeden ve bölge ülkeleri ile deniz yetki alanları sınırlandırma anlaşmaları yapmadan uluslararası hukuktan kaynaklanan haklarımızı nasıl koruyacağını düşünüyor. Anlaşma yapmadan uluslararası haklarımızı Deniz Kuvvetleri ile korumaya çalışmamız ne kadar doğru bir harekettir. Bir devletin münhasır bölgem var diyebilmesi ve orada çalışmalar yapabilmesi için ilanda bulunması gerektiğini bile bile bu ilanı yapmadan Doğu Akdeniz'de kıta sahanlığı bölgesinde bulunan fakat Münhasır bölge olarak ilan etmediği o bölgede yedi Nolu parsele sondaj gemisini demirlemenin ne gibi sonuçları olacağını bilmemek bir gaflet değil midir?

Oysa Güney Kıbrıs Rum Yönetimi (GKRY) şu anda ilan ettiğim Münhasır Bölgede sondaj yapıyorlar diye bizi ABD başta olmak üzere her yere şikayet ediyor. Adeta dünyayı ayağa kaldırıyor. Ve biz hala Münhasır Bölgemizi ilan etmeden Deniz Kuvvetleriyle gövde gösterisi yapıyoruz. Ülkeyi bile isteye zora sokuyoruz.

Önlem alınmaz kıyıdaş ülkelerle diplomatik görüşmeler ve anlaşmalar yapılmazsa Doğu Akdeniz'de suların ısınmasına neden olan bu hareketlerin tehlikli sonuçları olması kaçınılmaz olacaktır.

Bir çatışmanın Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetinin de (KKTC) güvenliğini tehlikeye sokacağı da bir gerçek.

Kısacası sondaj gemileri, sismik araştırma gemileri göndererek o bölgede suları ısıtmanın sorunu çözmeye yönelik olmadığı aksine sorunu büyötmek olduğu geliyor akıllara. Çözümün bir an evvel Münhasır Bölgemizin ilanının yapılması ve GKRY ile ikili MEB anlaşması yapmayan Suriye ve Libya ile deniz yetki alanları sınırlandırma anlaşması yapılmasına öncelik verilmesi askeri çevrelerce de dile getirilmektedir.

Fakat şu anda Türkiye ve KKTC'nin kaderi tek adamın elinde ve bu çözümler onun ilgi alanının dışında.

ÖZ ELEŞTİRİ

Bir an düşündüm. Eskiden nelerden hoşlanırdım şimdi nelerden diye.

Eskiden kitap okumayı severdim. Şimdi kendim bir kitap yazmış olmama rağmen elimde kitap yerine telefon ve tablet var.

Eskiden denizi severdim. Şimdi ev de Bilgisayarda Deniz manzaralı tatil yerlerini izliyorum.

Eskiden fakirdim. İmkanlarımız kısıtlıydı ama hafta sonlarını mutlaka bir piknik, bir sinema ya da akraba ziyaretleriyle geçirirdim. Şimdi ise izleyemediğim dizileri filmleri internetten izleyerek geçiriyorum.

Eskiden haber dinlemezdim. Dünyadan bir haberdim. Şimdi haber izliyorum. Sosyal medyadan takip ediyorum ama yine dünyadan bir haberim. Çünkü gerçek anlamda teknoloji esiri olmuş, klavye kahramanları ordusuna katılmışım.

Kaçımız bu durumdayız kim bilir? Ben özeleştirim yaptım ve yaparken de üzüldüm.